

வினாக்கள்
தீர்வு
ஒட்டப்படு

28

164 P

320

சுதந்திரன் ஆசிரியர் தரும் அணிந்துரை

1958-ம் ஆண்டு மே, ஜூன் மாதங்கள் . . . . ! 28

ஸழத் தயிழினத்தின் வரலாற்றில் இருள் குழந்த நாட்கள் அவை!

ஆண்ட தமிழ்ப் பரம்பரை அடிமைகள் போல் — மிருகங்கள் போல் சிங்கள் நாட்டின் தெரு விதிகளிலே அடித்து வீழ்த் தப்பட்டும், தீழுட்டப்பட்டு ஏரிக்கப்பட்டும், குத்திக் கொலை செய்யப்பட்டும், மானமே பெரிதென்று வாழ்ந்த தமிழ்ப் பெண்கள் கொடுரோமான முறையில் கற்பழிக்கப்பட்டும் பலவித மான கொடுமைகளுக்குள்ளாக்கப்பட்ட நாட்கள்!

சிங்கள் நாட்டின் தெருவோரங்களில் தமிழர் பினங்கள் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்த நாட்கள்!

சிங்கத்திலிருந்து பிறந்த அசல் மிருக ஜாதியினரே தாம் என்பதை சிங்கள் இனம் தனது செயல் மூலம் உறுதிப்படுத்திய நாட்கள்!

மனிதத்தனமைக்கும் தமக்கும் எதுவித சம்பந்தமும் கிடையாது என்பதை வெறிச் சிங்களவர்கள் வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டிய நாட்கள்!

அந்த நாட்களை ஸழத் தமிழன் என்றும் மறக்கமுடியாது!

தமிழனுக்கு தனியானதோர் பிரதேசம்—தனியானதோர் நாடு — தனியானதோர் கொடி — தனியானதோர் முடி அவசியம் எப்பதை எம்மவர்க்கு உணர்த்தியதும் இக்கால கட்டத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்கள் தாம்!

அடிமைப் போல அன்னன் தம்பி கூட உதவார் என்பார்கள்!

அன்று — இருபதாண்டுகளுக்கு முன்னர் — வெறிச் சிங்களவன் அடித்த அடியும் செய்த கொடுமைகளுமே ஸழத் தமிழன், தனினப் பற்றிச் சிந்திக்க வைத்தது.

இழந்த தன் நாட்டைப்பற்றிச் சிந்திக்க வைத்தது —

தமிழ்நுக்கென்றேர் தனியரசு இருந்தால் மட்டு
அவனுக்குப் பாதுகாப்பு என்ற அடிப்படை சிந்தனை
தாண்ட வைத்தது.

தமிழ்ன் வாழ வேண்டின் அவன் தனினைத்தானே
ஆளுவேண்டும் என்ற சிந்தனையை ஊட்டியது!

தன்னுடைய பழைய வரலாறுகளை மறந்து போகின்ற
தன்மை தமிழ்நுக்குண்டு!

இருபதாண்டுகளுக்கு முன் நடைபெற்ற தமிழ் இனக்
கொலைபற்றி இன்றைய தமிழ் இளைஞர்கள் சரியாக அறிந்
திருக்கமாட்டார்கள்! —

அவற்றை அறிந்திருப்பதும், எப்போதும் இதயத்தில்
பதியவைத்திருப்பதும், அதிலிருந்து பாடம் பெறுவதும்
இளைய தலைமுறையின் கடமையாகும்.

1958-ன் நிகழ்ச்சிகள் கிலவற்றை இந்நாலில் தொகுத்துத்
தந்திருக்கிறோர் ‘நாவண்ணன்’!

சதந்திரன் வெளியீடாக அது உங்கள் கரங்களில்
தவழுகிறது!

பழியங்கள்! எழுச்சியும் உணர்ச்சியும் பெறுங்கள்!

அன்பன்,

கோவை மீக்கன்.

4 - 3 - 77

என் மொழி

ஒரு வெறும்கல்லு—அதற்கு ஏற்படும் மதிப்பு அதுபோய்ச் சேருகின்ற இடத்தையும், கரத்தையும் பொறுத்து அமைந்து விடுகின்றது.

வீடுகட்டுகிறவனுடைய கையை அடைந்த அது, பல்லாயிரம் கற்களோடு ஒன்றுக வீட்டில் அமைந்து விடுகின்றது—வீதி அமைப்பவனின் கையில் அகப்படுவது, பல கோடி கற்களில் ஒன்றுக மிதிபடுகின்றது. ஆனால் அதே கல்லு தகுதி எனக்காணப்பட்டு, சிற்பசாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, சிற்பியின் கையில் ஒப்படைக்கப்பட்டால் அழகுச்சிலையாக—அன்றேல் அருள் வழங்கும் தெய்வமாக மாற்றப்பட்டு விடுகின்றது—

எழுத்துத்துறையில் இன்று நான் சுதந்திரன் எனும் சிற்பசாலைக்குத் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டு கோவை மகேசன் எனும் சிற்பியிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள கல்லு. கல்லால் செதுக்கப்பட்டசிலை மக்களுக்கு அருள் வழங்குகின்றதோ என்னவோ? சுதந்திரன் சிற்பசாலையில் செதுக்கப்படும் நான், என்னால் இயன்றதை தமிழ் இனத்திற்கு செய்யவேண்டிய கட்டாயக்கடமை ஒன்று எனக்கு உண்டு. இந்தப்பணியை செய்யும் சந்தர்ப்பத்தை எனக்கு ஏற்படுத்தித் தந்தவர்களுக்கும்—அதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கட்டும் நான் நன்றிக்கடன்பட்டுள்ளேன்.

எனது அரசியல் எழுத்துத்துறைக்கு ஆசானுக விளங்கிக் கொண்டிருக்கும் திரு. கோவை மகேசன் அவர்களே எனது முதல் அரசியற்படைப்புக்கு அணிந்துறைவழங்கியிருப்பது என்மட்டிலி பெருமைக்கும் மகிழ்வுக்கும் உரிய விடயம். அதை வீட்டு அவருக்கும், தனக்குள்ள பல இயக்க வேலைகளுக்குள் ஞம் எனக்கென்றும் நேரத்தை ஒதுக்கி என்னை ஊக்கப்படுத்தும் முறையில் ஆசிவழங்கிய உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

1956 மே—யூன் மாதங்களில் தமிழர்கள் வாழ்ந்த சிங்களப் பகுதிகளில் நடைபெற்ற கொடுமைகளை அனுபவித்த

வர்கள் — கண்டவர்கள் — கேள்விப்பட்டவர்கள் பல இன்றும் இருக்கின்றார்கள் — அன்று ஒரு இன்க்கலவரம் நடத்து என்று பேச்சளவிலே கேள்வியற்று அதன் விபரம் தொயாத இளம் சமுதாயம் அந்தக் கொடுமைகளை அறியவேண்டும் என்பதற்காகவும் — அன்று அந்த அனுபவங்களைப் பெற்று—கண்டு — கேள்விப்பட்டும் இன்னும் இனைந்து வாழ வேண்டும் — அற்பசலுகைகளுடன் அமைதிபெற வேண்டும் என்று அங்கலாய்கின்றவர்களுக்கு அறிவுறுத்தவேண்டும் என்பதற்காகவுமே இச்சிறியநூலை “தமிழன் சிந்திய இரத்தம்” எனும் பெயரில் எழுதியுள்ளேன்.

இந்த நூலை எழுதுவற்கு உதவிசெய்த மன்னார் திரு. எஸ். பெண்டிக்றி, மற்றும் பார்வையிட்டு திருத்தங்கள் செய்த திரு. சமுவேந்தன், சட்டத்தரணி திரு. சி. வி. விவேகானந்தன் ஆகியோர்க்கும் —

இந்நூலை வெளியிட முன்வந்த சுதந்திரன் பதிப்பகத்தாருக்கும், குறுகிய காலத்தில், உரிய நேரத்தில் இந்நால் வெளி வர ஒத்துழைப்பு நல்கிய சுதந்திரன் அச்சகத்தை சேர்ந்த திரு. மு. பாலசுப்பிரமணியம், மற்றும் என் சக ஊழியர்கள் பாவருக்கும் என இதயழூர்வமான நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இந்த நூலில் அடங்கியுள்ள சம்பவங்கள் எதுவும் என்கற்பணியில் எழுந்தவையல்ல. இந்நாலில் கையாண்டுள்ள மொழி நடையையிட, ஏனைய அனைத்தும் 1959 ம் ஆண்டு சுதந்திரன் இதழ்களையும். திரு. தாணிவித்தாச்சி எழுதிய ஆங்கில நூலாம் ‘அவசரகாலம் 58’ நூலையும் ஆதாரங்களாகக் கொண்டும் எழுதப்பட்டவையே.

அரசியல் எழுத்துத்துறையில் இந்த நால் எனது கண்ணிப்படைப்பு ஈழத்தமிழினம் இதற்கும், இதைத் தொடர்ந்து வெளிவரவிருக்கும் எனது பிற ஆக்கங்களுக்கும் ஆதரவு நல்கும் என எதிர்பார்க்கிறேன்.

வாழ்க தமிழ்! மலர்க தமிழீழம்!

நாவ என்னை

194 ஏ. பண்டாரநாயகா வீதி,
கொழும்பு — 12.

விபீதங்களின் வித்து!

1958ம்

ஆண்டு இலங்கையின் வரலாற்றிலே இரத்தகக் கறைபடிந்த ஆண்டு— அந்த ஆண்டின் மே— யூன் மாதங்களை எண்ணிப்பார்க்கின்றேன். மேனி சிலிர்க்கின்றது— மெய்தாங்குகின்றது— இதயம் இரத்தம் சொரிகின்றது— என்ன எண்ணாக கண்கள் கண்ணீர் வடிக்கின்றன.

சீரத்தின் வேராய் விளங்கிய தமிழர்கள்— மாண்மே பெரிதென்று, கற்பே கண்ணென்று போற்றி வாழ்ந்த தாய்க்குலம்— அலற அறற, துடிக்கத் துடிக்க ஆடு மாடுகள் போல் அறுத்தெறியப்பட்டு அதுதரவுப் பினங்களாய் வீதிகளிலே வீழ்ந்து கிடந்த காட்சிகள்— உயிரைக் காப்பாற்ற ஒடித்தப்ப எண்ணிய எம் உடன் பிறப்புக்கள் உயிரோடு கொழுத்தப் பட்டு கருகிக் கட்டடைகளாய் பொசுங்கிக் கிடந்த காட்சிகள்— ஒருத்தனுக்கே ஒருத்தி என்ற மரபில், மயிர் நீப்பின் உயிர் வாழாக் கவரிமான் அண்ண வாழ்ந்த எம் மறக் குடித் தமிழ் மாதர் நடுத் தெருவில்— நாய்போல் இழுக்கப்பட்டு— துகில் உரியப்பட்டு— துட்டர்களால் ஒரே வேளை பலரால் கதறித் துடிக்கக் கற்பழிக்கப்பட்ட காட்சிகள்— சிந்தையிலே செங்குஞ்சி சிந்தைவைக்கின்றன. அவர்கள் எழுப்பிய அவல ஒலிகள் இன்னும் தமிழர்கள் பலரின் காலைகளில் பயங்கர இரைச்சலில் எழுப்பிக் கொண்டிருக்கின்றன— அவையெல்லாம் திக்கற்ற தமிழருக்கு தீராத்துயரங்கள்— ஆனால் பரம் பரைக்கோ ஆனந்த கீதங்கள்.

எண்ணிப் பார்க்கின்றேன் இவற்றையெல்லாம். இத்தனையும் நடந்த பின்னும் இன்னும் தமிழர் சிலர் இணைந்து வாழ— ஆனால் வர்க்கத்தை அண்டிப் பிழைக்க அடிவருடித் தொண்டு புரிந்து ஆனந்தமடைய எண்ணுகின்ற இழி நிலையை எண்ணிப் பார்க்கின்றேன். ஆனால், அன்று அவல மாய் அழிந்தொழிந்த அந்தத் தமிழர்களின் ஆலிகள் அழிந்திரா— அவை அந்தரத்திலே நின்றுகொண்டேயிருக்கும். தம்மை, தம்குடியை வேரோடு பிடிங்கியெறிந்த வெறியர்களை

அவை பழிவாங்குவதை விடுத்து இன்னும் இனவெறியருடை இணைந்து வாழ்ந்து மீதமுள்ள தமிழரையும் பலிகொடுக்கத் துணிந்து நிற்கும் பாதகரை பழிவாங்காது, பலிகொள்ளாது விடா என்பது மட்டும் திண்ணும்.

58ன் அவ்வங்களுக்கு ஆரம்ப கர்த்தா யார்? இதன் வித்து எனகே? எப்பொழுது? யாரால் விதைக்கப்பட்டது? என்ற வினாக்களுக்கான விடைகளை ஆராயாது மேலே போவது சரி யல்ல. இனக்கலவரம் எனும் இந்தப் பயங்கர வெடிகுண்ணின் திரிக்கு முதன்முதல் தீவைத்த தீரன் யார் என்பதை வாசகர்கள்— வாழும் தமிழர்கள் அறிந்திட ஆவல்கொள்வார். இக்கண்ணீர் காலியத்தின் காரணகர்த்தா, கதாநாயகன் வேறு எவரும் விடல் —

படிப்பறியாப்பாமரானா, அறிவில்லா அற்பனுமோ அல்ல. கற்றறிந்த கணவான் — படித்துப் பட்டம் பெற்ற பகுத்தறி வாளன். வெளிநாடு சென்றுவந்த விவேகி. அரசியல் ஞானி— சனநாயகத்தின் தந்தை என்றெல்லாம், அம்மாவினும், ஆட்சியினராலும், அவர் தம் தொண்டர்களாலும் நானும் பொழுதும் போற்றிப் புகழப்படும் காலம் சென்ற, தமிழர்க்கு காலனுய் தின்ற சிறில்லங்காவின் மாட்சிமைகு முன்னால் முதல்வர் எஸ். டபிள்யூ. ஆர். டி. பண்டாரநாயக்கா தான் என்றால் அறிவுலகம் அதிரவடையத்தான் செய்யும். ஆனால் அப்பட்டமான உண்மை.

தலைமையே இப்படியென்றால் தாசர்கள் எப்படி என்பதற்கு விளக்கமும் வேண்டுமா? இத்தகைய இவர்களும் இவர்களைச் சார்ந்தவர்களும்—ஒரு நாட்டில், ஒற்றுமையாய், சகோதரத்துவமாய் ஒன்றித்து வாழுவோம் எனவுரைத்தால் ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் பகுத்தறிவுள்ள எவன் துணிவான்? ஏற்றுக் கொள்பவன்— அவன் பிறப்பால்— பரம்பரையால் தமிழகமை இருக்க முடியாது. அவன் உடலில் ஒடும் குருதி தூய்மையான தமிழ்ச் செங்குருதி என்று ஒப்புக்கொள்ளவும் முடியாது.

1956ம் ஆண்டு பாராஞ்சுமற்றத் தேர்தல் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது, தொடர்ந்து எட்டு வருடங்களாக 1948ல் சுதந்திரம் பெற்ற காலம் தொட்டு ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஐ. தே. கட்சியை அதிகாரத்தில் இருந்து அகற்ற— ஆட்சியைக் கைப்பற்ற— எதையுமே சிந்தித்துச் செயலாற்றும் தன்மையற்ற சிங்களக் கூட்டத்தை திசை திருப்ப— தன்மீது தணியாத பக்தியை வளர்க்க— தேர்தல்

ஈத்திலே பண்டாரநாயக்கா வீசிய பயங்கரக் குண்டு— தனிச் சிங்களச் சட்டம்.

ஆம், 1956 பொதுத் தேர்தலிலே பண்டாரநாயக்காவின் முழுவங்கா சுதந்திரக் கட்டி ஆட்சிக்கு வருமானங்கு— அரசை அமைக்குமானங்கு— ஆட்சியை ஏற்று அடுத்து 24 மணி நேரத் தில் தனிச் சிங்களத் திட்டத்தையே அமுல் நடத்துவேன்— இது பண்டாரநாயக்கா பாவித்த வர்க்க வெறியின் முதல் ஆயுதம்.

அவர் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. மதுவுண்ட மந்திரனாய்மாறினர் சிங்கள மக்கள், எந்தத் துறையிலும் தமிழன் ஏற்றம் பெற்று வாழ்கின்றன— பெரும் பதவி வகிக்கின்றன. ஈழத்தின் பெரும்பான்மை வர்க்கம் நாம் ஒரு சிறுபான்மை இனத்திற்கு ஏவலராய், எடுப்பிடியாய், தொண்டர்களாய் வாழுவதா என்ற எண்ணை அவர்கள் நெஞ்சங்களில் முனை விட்டன. எனவே தான் இந்த இனவெறிக் கோசத்துக்கிளைவு தந்தனர். முடிவு— அப்போதைய தேர்தலில் ஆட்சிபீடத்தில் அமர்த்தினர் சிங்கள மக்கள்— வர்க்கப் போராட்டத்தை வளர்ப்பதில் வாய்மை தவறுத் பண்டாவும், துணிந்தார். அவர் கூறியபடி 1956ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 5ம் திகதி தனிச் சிங்கள மசோதா அமுலுக்குக் கொண்டுவர தீர்மானமாயிற்று. அவ் வேளையிற்றுன்—

தன்மானத் தமிழ் இனம் திரண்டு எழுந்தது. ஆட்சியாளரின் அதர்மத்தை அழிக்க அணிதிரண்டே ஆகவேண்டும் என்று தமிழர் கூட்டம் தீர்மானித்தது. பெரும்பான்மையினர் என்ற திமிரில் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பறிக் கப்பவேதை, உருக்குலைக்கப்படுவேதை எதிர்ப்பதே முடிவு என்று ஆயிற்று: ஈழத்தமிழரின் இனையற்ற தலைவர், தன்மானமிக்க தமிழ்க்குலத்தின் தந்தை செல்வாவின் தலைமையிலே, அண்ணல் காந்தி காட்டிய அறப் போராட்டத்தை தனிச் சிங்களச் சட்டம் அமுலாகும் அன்று, அதாவது ஜூன் மாதம் ஐந்தாம் நாள்— பாராளுமன்றத்தின் முன்னே, காலி முகத்திடலிலே தமிழரக்குக் கட்சித் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டம் நடாத்தினர்.

முவாயிரம் தமிழ் தொண்டர்கள், ஈழத்தின் பலவேறு பகுதிகளிலும் இருந்து குழுமினர்— காலை 9 மணிக்கு ஆரம்பமானது அறப்போர்— அச்சமில்லை அச்சமில்லை, அச்சமென்பதில்லையே என்ற அமரகவியின் வாக்கு அத்தனை பேரின் நெஞ்

சங்களையும் ஆட்கொண்டிருக்க அறப்போர் வீரர் அணிவசுத்தி நின்றனர்.

தொண்டர் படையை நோக்கி சிங்களக் குண்டர் படையொன்று வந்தது. தயங்காத நெஞ்சங்கள், தளராத உள்ளங்கள் படைத்தோராய் அசையாது அமர்ந்திருந்தனர் அறப்போர் வீரர்கள்.

பாய்ந்துவந்த பயங்கரவாதிகள் பார்த்து இருக்கவில்லை. மிருகத்தனமாய், மிலேச்சத்தனமாய்—கல்லாலும், பொல்லாலும், கண்ட பொருட்களாலும் கைதூக்காது இருந்த காந்திய வழி வீரரைத் தாக்கினர். எழுத்த தகுதியற்ற, எடுத்தியம்பதகுதியற்ற—ஏச்சுக்கள்—ஏளங்கள்— என்னி நகையாடல்கள், காலடி, கையடி—

அருகிருந்த கடல் செய்த ஆர்ப்பாட்டத்தைவிட இக்காடையர்களின் ஆர்ப்பாட்டம் கட்டுமாய் இருந்தது— பச்சைப் புற்றரை எங்கும் பரந்து சிதறியது பைந்தமிழர் குருதி— பந்தாடினர்— பற்கள் விழுந்தன— மண்டைகள் பிளந்தன, கைகால் முறிந்தன, எலும்புகள் நொறுங்கின— ஆடைகள் கிழிந்தன— சிலர் அவற்றையும் இழுந்தனர். எங்கும் பயங்கரம், குறிப்பாக தலைவர்களிலே— அமரர் வண்ணிய சிங்கத்தைக் காடையர் குழுந்தனர்— கண்டபடி அடித்தனர், உடைத்துதனர். மேல் அங்கியை கிழித்தனர், உள்ளே அணிந்திருந்த பெண்யையும் கிழித்தனர்— அடிக்குமேல் அடி, தடி கொண்டு முகத்தைத் தாக்கினர். முக்கு உடைந்து சோரி சொரிந்தது— தலையிரைப் பிடித்து இழுத்து விழுத்தி உழக்கினர்— அமீர் தலையிக்குத்தின மண்டை மிளந்தது— தந்தை செல்வாவின் தனயன் மனோகரன் அவர் முன்னுலேயே அடித்து உடைக்கப்படுகின்றார். அமைதியின் அணைல்— அகிம்கைத் தந்தை— பெரியவர் செல்வா— சாந்தசொருபியாய் இருக்கின்றார்—

ரேமாபுரி எரிகையிலே நீரோ மன்னன் பிடில் வாசித்தானும்— நெடுநாள் பசிசிடந்த சிங்கத்தோடு கைதிகளை மோத விட்டு, அச் சிங்கம் அவளைக் கடித்துக் குதறிக் கிழித்துத் தின்னும் காட்சியை ரேமானிய அரசர்களும் பிரபுக்களும் மேல் மாடியில் நின்று கண்டு களித்துக் கை கொட்டிச் சிஸ்டபார்களாம்.

இங்கே இத் தனையும் நடந்துகொண்டிருக்கையிலே— நாட்டின் ஒரு பகுதியினரான தமிழ் மக்களும் தலைவர்களுட் நாச

காரர்களால்— வெறியர்களால் நையப் புடைக்கப்படும் அந்த வேளையிலே நாட்டின் பிரதமர் பண்டாரநாயகாவும், அமைச்சர்கள் சிலரும் பாராளுமன்றக் கட்டிடத்தின்மீது நின்று இக்காட்சிகளைக் கண்டுகளித்துக்கொண்டிருந்தனர். ஆனந்தம் மேலிட “சத்தியாக் கிரகிகள் எதை விரும்பி ஓர்களோ அதை எனது மக்கள் அவர்களுக்குக் கொடுத்துள்ளனர்.” என்ற வார்த்தைகள் திருப்தியுடன் முதல் அமைச்சரின் வாயில் இருந்து புறப்பட்டன.

58க் கலவரத்திற்கான ஆணிவேர் அன்றுதான் ஆழப் பதிந்தது. கண்முன்னே நடந்த காடைத்தனத்தை, பயங்கர வாதத்தை, இன் வெறியாட்டத்தை— தடுக்க வேண்டியவர்களே பார்த்துச் சிரித்தார்கள் என்பதைக் கண்டவர்களுக்கு; தமிழர்களுக்கு எதிராக எதைச் செய்தாலும் “அப்பே ஆண்டுவே” எதுவுமே செய்யாது என்ற அசைக்க முடியாத நம் பிக்கை அவர்களுக்கு அன்றே ஏற்பட்டுவிட்டது. அதன் விளைவுதான்— அதனால் ஏற்பட்ட நம்பிக்கையின் பயன்தான் கல்லோயாக சூழியேற்றத் திட்டத்தில் 150க்கும் மேற்பட்ட அப்பாவித் தமிழர்கள்— சிங்களவர்களால் சாக்ஷிக்கப்பட்டனர்.

தொடர்ந்து 1956 ஆகஸ்ட்டு மாதம் 17ம், 18ம், 19ம் நாட்களில் திருகோணமலையிலே தமிழரசுக் கட்சியின் மாநில மாநாடு கூடியது.

1942 ஆகஸ்ட்டில் பாரதத்தில் அன்னைல் காந்தியும் தேசியக் காங்கிரஸ் தொண்டர்களும் எடுத்த சட்ட மறுப்புத் தீர்மானம் எப்படி ஆங்கில ஆட்சியினரைக் கலங்கவைக்கும் தீர்மானமாக அமைந்ததோ அதேபோன்றுதான் பண்டாரநாயக்காவின் இனவெறி ஆட்சியை 56ல் நடந்த ஆகஸ்டமாத மாநாட்டின் தீர்மானம் நிலை தளரவைத்தது.

1957ம் ஆண்டு ஆகஸ்ட் மாதத்திற்கு முன்னர் இப் பிரச்சினைக்குத் தீர்வுகாணப்படாவிட்டால் தமிழ்சூழம் முழுவதும் சட்டமறுப்புப் போராட்டம் நடத்தியே திருவது என்ற தீர்மானம் அங்கு பிரகடனப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது.

1957ம் ஆண்டு ஆணவரியில் ஈழத் தமிழர் சிங்கள மூர் எதிர்ப்புப் போராட்டத்தை நடத்தினர். ஆண்களும் பெண்களும் அணிதிரண்டனர். அரசாங்க வாகனங்கள் வீதியிலே செல்லமுடியாதவாறு நடுவீதியில் உட்கார்ந்திருந்து

மறியல் செய்தனர். ஒடிவரும் வாகனங்களுக்கு முன்னே குறுக்கே படுத்துக்கிடந்து அவற்றை மறித்தனர். தமிழ்த் தலைவர்களும் தொண்டர்களும் தமிழ் ஸ்ரீ தாங்கிய இலக்கங்களைக்கொண்ட தமது வாகனங்களில் பவனிவந்தனர்.

தொடர்ந்து பெப்ரவரி மாதம் 4ம் நாள் இவங்கையின் சுதந்திர திமைன்று தமிழர் தம் துக்க தினமாகப் பிரகடனப் படுத்தி— கறுத்தக் கொடிகட்டி, கதவுடைப்புச் செய்து, துக்கமனுட்டித்தனர். அன்றதான் திருமலை தந்த தியாகி நடராஜன் கயவர்களின் கருங்குழற் துப்பாக்கிக் குண்டிற்கு களப்பலியானான். அவனுடே கூட இன்னும் அறவர் துப்பாக்கிக் குண்டின் காயங்களுக்கு இலக்காதினர். இந்திகழிச்சிகள் கண்டு உரிமை வேட்கை கொண்ட தமிழர் உள்ளும் தளர்த் திடவில்லை உடல் சோர்ந்திடவில்லை— உயிர்கள் பலிபோகப் போக உரிமை நிலைநாட்டப்பட வேண்டும் என்ற ஆரவமே அணைகடந்து வளர்ந்து தியாகங்கள் புரிந்தும் தீந்தமிழைக் காப்போம் என்ற திடமும் தீவிரமும் வளர்ந்தன. அஞ்சினர்க்குச் சுதா மரணம் அஞ்சாத நெஞ்சத்து ஆடவர்க்கு ஒரு மரணம் என்ற ஜூவியஸ் சீரின் வாக்கு தமிழனுக்கு இதாரசு மந்திரமாய் விளங்கியது.

ஆட்சியைப் பெறுவதற்கு, அந்தஸ்தைக் கைப்பற்ற, எதையும் கூறிவிட்டு பின் எப்படியும் செய்துவிடலாம் என்ற எண்ணமுடன் தேர்தலிலே வாக்களித்துவிட்ட பண்டாரநாயக்கா கொடுத்த வாக்கினை நிறைவேற்றியுவதிலே உள்ள சிரமத்தை, சங்கடத்தை— குழநியெழுந்த தமிழர்கள் நடாத்திய போராட்டத்தின் மூலம் கண்டுகொண்டார். அவர் உணர்ந்ததின் விளைவு, அவர் கொண்ட அச்சத்தின் விளைவே 1957ம் ஆண்டு பூவில் மாதம் 26ம் நாள் பண்டாரநாயக்கா, செல்வநாயகம் ஒப்பந்தம் எழுதப்பட்டது.

அதன் மூலம் தமிழருக்கு பூரண உரிமை வழங்கப்படா விட்டாலும்— நியாயமான அளவு தமிழ் உபயோகம், அதாவது வடக்கு சிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழ் உத்தியோக மொழியாக இருக்கும். அத்தோடு வடக்கு சிழக்கு மாகாணங்களில் மாவட்ட சபைகளை அமைப்பது போன்ற சரத்துக்களை கொண்டதாத ஏவுவாப்பந்தம் உருவாகியது. இதனால் 1957 ஆகஸ்டில் நடைபெறவிருந்த சட்டமறுப்புப் போராட்டம் கைவிடப்பட்டது. ஆனால்—

இந்த அரை குறை சலுகைகளை தமிழருக்கு வழங்குவது என்று அரசு தீர்மானம் எடுத்தது அன்றைய சிங்களத் தீவிர

ரத்களுக்குப் பொறுக்கவில்லை— சிங்களத் தலைவர்கள், அரசியல்வாதிகள், புத்தமதக் குருக்கள்— இவர்கள் மூலம் புரட்சிகள் கிளம்பின. அரசே வேண்டாம் என்று துறந்து சென்ற புத்தனின் பெயரால் ஆட்சியை நடத்துகின்ற நாட்டில் வாவா இது!

தமிழர்களுக்குச் சிங்கள இனத்தை பண்டாரநாயக்காவிற்றுவிட்டார் என்ற பித்தலாட்டக் கோஷங்கள் பீறிட்டுக் கிளர்ந்தன. ஓக்கிய தேசியக் கட்சியின் இன்றைய தலைவர், அன்றைய எதிர்க்கட்சியாளர், திரு. ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தன விள் தலைமையிலே ஒரு கும்பல் எதிர்ப்புக் கோஷங்களைத் தாங்கிய வண்ணம் அக்டோபர் 4ம் நாள் களனியாவில் இருந்து கண்டிக்கு புனிதயாத்திரை என்ற பெயரிலே இனத் துவேஷ யாத்திரை புறப்பட்டனர். இந்த யாத்திரை “இப்புல் கொட” எனும் இடத்தில் வைத்து அரசினரால் முறியடிக்கப் பட்டது. ஆனால் இந்நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் தமிழன் சமூரிமை பெற்றுவிடப் போகின்றன என்ற பொருமையாலும், பய உணர்ச்சியாலும் ஏற்பட்டதே.

அத்தோடு முடிந்துவிடவில்லை இனத் துவேஷிகளின் ஆர்ப்பாட்டம், ஒப்பந்தத்தின் பேரில் அவர்கள் “நடத்திய இறுதிப் போராட்டம் 1958ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் 9ம் திங்கி நடை பெற்றது.

அன்பையும், சகோதரத்துவத்தையும், அஹிம்சையையும் போதிக்கும் போதி மாதவனின் போதனையைப் போற்றும் யுத்தகுருக்கள்— ஈழத்தின் இரு கண்களில் ஒன்றான தமிழனுக்குத் தயவுகாட்ட அஞ்சி; ஒற்றுமைக்கு வழிகாட்ட வேண்டிய துறவிகள் அன்று துவேஷிகளாக மாறினர். 200 புத்தமதக் குருக்கள் முன்னே, 500 அடியாட்கள் பின்னே கொண்ட இன விரோதக் கும்பல் பண்டா செல்வா ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்து விடும்படியாக அன்று காலை 9 மணிக்கு ரேஸ்மிட் பிளேசில் உள்ள பண்டாரநாயக்காவின் இல்லத்தின் முன்னே முகாமிட்டனர்— எதிர்ப்புக் கோஷம் எழுப்பிய வண்ணமே இருந்தனர்.

ஆட்சிபீடத்திலே அமரவேண்டுமென்ற ஆசை கொண்ட காரணத்தால் கிறிஸ்தவரை இருந்து புத்தமதத்தைத் தழுவிக்கொண்ட திரு. பண்டாரநாயக்கா தன் பதவியைத் தொடர்ந்து காப்பாற்ற அவர்களின் ஆர்ப்பாட்டத்துக்கு அடிப்பளிந்தே ஆகவேண்டிய கட்டாய நிலை, கொடுத்த வாச-

கிளைக் காப்பாற்றப் பின்வாங்காத்தமிழர் மரபிலேதான் உதவர் அல்ல அவர் என்பதைச் செயற்படுத்தினார். அவர் செதிருந்த ஒப்பந்தம் ஒரு சாதாரண சா.ஜே.வே, செல்வதாய்கம் எனும் தனிமனிதனுடன் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தமல்ல; ஒரு இனத்துடன், ஒரு சமூகத்துடன் ஈழத்தின் முப்பத்தைந்து இலட்சம் தமிழ் மக்களுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தம் என்பதை மறந்து— அன்று கூடிய 200 புத்த பிக்குகளின் ஆணைக் குப் பயந்து ஒப்பந்தத்தையே கிழித்து ஏறிந்தார். இது தமிழர்கள் அவர்மீது வைத்திருந்த ஓரளவு நம்பிக்கையையும் கிழிக்கும் செயலாகிறது. இது நிகழ்ந்தது அன்று பின்பகல் 4-15 மணிக்காகும்.

இச் செய்கை— எமது ஆடசி ‘அப்பே ஆண்டுவ’ என்ற சிங்களவரின் அகங்காரத்திற்கு மேலும் ஆபமிடும், ஆதரவு தரும் செயலாயிற்று. இப்படியே நமிழர்களுக்கு எதிராக எடுக்கும் எந்த நடவடிக்கைகளையும் அரசு ஆதரிக்கும்— தம் மீது எதுவித நடவடிக்கைகளும் எடுக்காது என்று அன்று அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட நம்பிக்கையே 1958ல் கூச்சசின் ரி. தயக்கமின்றி படுகொலைகள் செய்ய வழி வருத்தது...

ஆரம்பமாகியது அக்கிரமம்!

5இன் படுகோலீஸ் படலம்—இலங்கை வாழ் தமிழரின் சரித்திரம் இரத்தத்தால் எழுதப்பட்ட நாட்கள் —கண்ணீர் காட்டாரும் கரைபுரண்டோடிய காவியத்தின் உச்சக் கட்டம்; அதே மாதம் தான் ஆரம்பமாயிற்று.

திருகோணமலைத் துறைமுகம் தேசிய மயமாக்கப் பட்டதால், அங்குபணிபுரிந்த வெள்ளோயர்கள் வெளியேறினர். அத்தோடு அங்கு பணிபுரிந்த 400 தமிழ் தொழிலாளர்களும் வெலையிழந்தனர். இவர்களுக்கு நிவாரணம் வழங்க அரசு என்னியது. கிழகுப் பதவியாவில் காணிகளைக் கொடுத்து இந்தநானுாறு பேரின் குடும்பங்களை அங்கு விவசாயிகளாகக் குடியேற்றுவது என்று காணி அபிவிருத்தி அமைச்ச திட்டமிட்டது. அதன் பேரில் பதினெடு தமிழர்கள் தம் காணிகளைத் திருத்தி தம் குடும்பங்களோடு அங்கு குடியேறுவதற்கான முன் ஏற்பாடுகளைச் செய்தனர். தமிழன் வாழுமிடங்களில், சரித்திரகாலந் தொட்டு தமிழனின் ஆதிக்கத்தில் இருந்த நிலங்களை ஆக்கிரமிக்கத் தயங்காத சிங்களக் கூட்டம். தொழிலிழந்து குடும்பங்களோடு வாழ வகையறியாது அந்தரித்த நிலையில், அனுதரவாக வந்த அந்த தமிழர்கள் அங்கு குடியேறுவதை சிங்கள வெறியர்கள் விரும்ப வில்லை. தமிழன் நாடு பிடிக்கின்றான், நம்மை ஆளப் போகின்றான் என்ற அர்த்தமற்ற உச்சம் அவர்களை ஆட்கொண்டது.

இந்தக் கிளி அந்தச் சூழலை மட்டுமல்ல. அனுரா தபுரம் பொலந்துவைப் பகுதியையும் பற்றிக் கொண்டது, அதனால் ஏற்பட்ட எதிர்ப்பு படிப்படியாக வளர்த் தொடங்கியது.

மதவாச்சி, புல்மோட்டைக் கிடையில் இருக்கும் கெப்பிட்டிக்கொலாவ என்னும் இடத்தில் இருந்து “இந்த விவசாயக் குடியேற்றங்களில் குடியேறுவதற்காக இவ்வழியால் செல்லும் ஒவ்வொரு தமிழ் மகனும் கத்தியால் குத்திக் கொல்லப்படுவான்” என்று ஒரு பயங்கர எச்சரிக்கை

கூடக் கிளம்பியது. எச்சரிக்கை விடுதலோடு மட்டு நின்று விடவில்லை இந்தக் கும்பல். இரவோடு இரவா பதவியானில் தமிழர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட காணிகளில் புத்த குரு ஒருவரின் தலைமையில் இந்தப் பயங்கரவாதக் குண்டர்கள், பலாத்காரமாகச் சென்று குடியேறினர். இது துன்பப்படுவோருக்காகத் துயரக் கண்ணீர்வழித்த புத்தபகவானின் தூய போதனையைக் கற்பிக்கும் துறவி ஒருவரின் வழிகாட்டலிலே நடந்தது. கரையிலே கலத்தி ஞேடு வந்து ஒதுங்கிய விஜயன் பரம்பரையினர்தான் ஈழத்தையே தம் நாடு என்று உரிமை கொண்டாடி— தொன்று தொட்டு வாழ்ந்து வரும் தமிழர்களை கள்ளத் தோணிகள் என்று ஆக்கியவர்களுக்கு— அந்தரித்த நிலையில் விவசாயம் செய்து வாழ பதவியாலிற்கு வரும் தமிழன் முன்னே நிலிடுவான் என்ற பயம் எழுந்ததில் வியப்பு ஒன்றுமில்லைத்தான்.

இதைக்கண்டும் காணுததாக இருந்தது பண்டாவின் அரசாங்கம். என் இங்கும் இனவெறியாட்டத்தை நடத்தியவர், அதற்கு தலைமை தாங்கியவர் ஓர் பெளத்து குரு அல்லவா!

அரசாங்கத்தின் இந்த மௌனம் இந்தப் பயங்கர வாதிகளின் திட்டங்கள் தீவிரமடைவதற்கு ஆதரவாய் அமைந்தது. தமிழன் நாடுபிடிக்கின்றன — அவன் ஆளத்தொடங்கி விடுவான். எனவே தமிழர் தம் குடியேற்றத்தைத் தடைசெய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு இனங்காக்கும் படையொன்றை சிங்களவர்கள் உருவாக்கினர்; அதற்கு ‘சிங்கள ஹமுடாவ’ அதாவது சிங்களப் படையணி யென்று பெயரிட்டனர்.

இந்த சந்தர்ப்பத்திலேதான் — தான் கொடுத்த வாக்கை, செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தை தன் மனசு சாட்சிக்கு விரோதமான முறையில் முறித்துக் கொண்டு விட்ட பண்டாரநாயக்கா; தமிழர்களுக்கு என்ன சமாதானத்தைக் கூறுவது என்று புரியாத நிலையில் — தான் ஒப்பந்தத்தைக் கிழித்துவிட்டாலும் எதிர் வரும் ஜான் மாதம் கூடவிருக்கும்; பாரானு மன்றத்தில் ஒப்பந்தத்தில் கூறப் பட்ட சரத்துகளை ஓரளவாகுதல் தான்நிறைவேற்றுவதாக சமாதானம் கூறினார். ஆனால் தமிழன் அற்பசலுகைகளைப் பெறுவதைத்தானும் விரும்பாத சிங்கள வெறிக்கூட்டம், விரோதக் கும்பலகளுக்கிடையே இவ்வறிக்கை பெரும் பற-

ரப்பையும் கிளர்ச்சியையும் உண்டாக்கிற்று அதன் விளைவு “இலங்கை சிங்களவர்களுடையதே — பருத்தித்துறை தொடங்கி தெய்வேந்திரமுனை வரைக்கும் சிங்களமே ஆட்சி மொழி” என்ற வெறிக் கோஷம் எழும்பத் தொடங்கியது.

இந்த இனவெறியர்களும், குண்டர்களும், பயங்கர வாதிகளும் மேற்கொண்டுவந்த பயங்கரமான, துணிகரமான கட்டுப்பாடற்ற காடைத்தனங்களை அரசியல் வாதிகள் கண்டு தமிழுள் மனமகிழ்ந்ததுடன் — அவர்களுடைய அந்த குரோத உணர்ச்சிகளைத் தமக்குச் சாதகமாகப் பயன்படுத்தவும் முற்பட்டனர்.

மே மாதம் 24ம் 25ம் 26ம் திகதிகளில் தமிழரசுக் கட்சி வவுணியாலில் தன் வருடாந்த அரசியல் மாநாட்டை கூட்ட விருந்தது. ஈழத்தில் பல்வேறு திசைகளிலிருந்தும் தமிழ் மக்கள் வந்து கலந்து கொள்வர், அவர்களை அங்கு வந்து கலந்து கொள்ளவிடாது தடை செய்ய வேண்டும் என்ற திட்டம் அவர்களுக்குள் உருவாயிற்று. அதற்கு இந்தப்பயங்கரவாதிகளைப் பயன் படுத்த என்னினர்.

இயற்கையிலேயே தமிழர்களை எங்கே சாடுவோம், எப்போது அவர்கள் உயிரைக் குடிப்போம் என்று சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்திருந்த வெறிக் கூட்டத்திற்கு இத்திட்டம் இவர்கள் அளித்த சந்தர்ப்பம் உற்சாகத்தை கூட்டியது. அதன்விளைவு—

குறிப்பிட்ட நாள் வருமுன்னமே ஆங்காங்கே தமிழர்கள் இக்காடையர்களால் தாக்கப்பட்டனர். வீதியால் சென்று கொண்டிருக்கும் ஏதுமே அறியாத அப்பாவித் தமிழர்கள் காரணம் ஏதுமின்றியே அடித்து உதைக்கப்பட்டனர்;

படிப்படியாக ஆரம்பித்த இந்தப் பயங்கர நடவடிக்கைகளின் பகிரங்க ஆட்டம் மே மாதம் 22ம் நாள் பொலைறுவையில் இடம் பெற்றது. இனவெறியின் மொத்த உருவங்கள், இரக்கமற்ற அரக்க அவதாரங்கள் எல்லாம் ஒருங்கிணைந்து வந்துவிட்டதுபோல் சுமார் ஐந்நாறுக்கு மேற்பட்ட காடையர் அடங்கிய கூட்டம் பொலைறுவை புகையிரத நிலையத்தை மூற்றுக்கையிட்டது. அவர்களின் முழுத்திட்டமும் மகாநாட்டிற்கென்று மட்டக்களப்பில் இருந்து வரும்

தமிழர்களைத் தாக்குவது மட்டுமல்ல அவர்களின் உடைகளைச் சூறையாடுவதும் அவர்களின் நோக்கமாக விருத்து.

அவர்களது உண்மைத்திட்டத்தை அறிந்து கொண்ட புகையிரத நிலையத்தவர்கள், பொலன்றுவைக்கு முந்திய நிலையமான ‘வெளிகந்தை’க்கு அறிவிப்புக் கொடுத்தனர். நல்ல வேளையாக இதன் பின்னரே அங்கிருந்த தொலைபேசித் தொடர்புகள் யாவும் காடையர்களால் அறுத்து எறியப்பட்டன.

முன்கூட்டியே முந்திய நிலையத்திற்கு அறிவித்தல் போய்க் கேர்ந்து விட்டகாரணத்தால். அறிவித்தவின் பிரகாரம் ‘வெளிகந்தை’ நிலையத்தில் வைத்து மட்டக்களப்பில் இருந்து வந்த தமிழ்ப் பிரயாணிகளுக்கு அறிவித்தல் கொடுக்கப்பட்டது. அதன் பொருட்டு பிரயாணிகள் யாவரும் இறங்கிக் கொண்டனர். என்ன காரணமோ ஒரே ஒருவர் மட்டும் இறங்க வில்லை.

அந்த ஒரு பிரயாணியுடன் புகையிரதம் பொலன்று வையை அடைந்தது. அவ்வளவே — இரத்ததாகம் கொண்டிருந்த அந்த இரணியர் கூட்டம், கொலை வெறி கொண்டிருந்த அந்த கொலைஞர் கும்பல், வெள்ளாட்டைக் கண்டுவிட்ட வேங்கைகள் போன்று வெசுண்டு பாய்ந்தனர் ஆனால் —

வெறிச் சோடிக்கிடந்தன புகையிரதப் பெட்டிகள்! ஏமாற்றம் அவர்களுக்கு, எல்லை கடந்த ஆத்திரத்தை ஊட்டியது. கண்ணுடிகள் கதவுகள் ஆசனங்கள் அடித்து நொருக்கப்பட்டன உடைத்து எறியப்பட்டன. அந்த ஒரு பிரயாணி பின் நிலை —

உயிருக்கு அஞ்சி— உலுத்தர்கள் கையில் இருந்து தப்ப எண்ணி, பயந்து நடுங்கி ஆசனம் ஒன்றின் கீழ் உடைக்கலம் புகுந்திருந்தார். ஆனால் அவர்கள் கண்களில் இருந்து அவரால் தப்ப முடியவில்லை. கொலை வெறியருக்குக் கொண்டாட்டம் தான், இழுத்து வெளியே எடுத்தனர், அடித்தனர், உடைத்தனர், மிதித்தனர் — ஆற்ற முடியாத நிலை அந்த நபர் கையெடுத்துக் கும்பிட்டார் “நான் மாநாட்டிற்குப் போகிறவனால் என்னை விட்டு விடுங்கள்” என்று கெஞ்சி மன்றுடனார். ஆனால் அவர்களோ — “நீங்கள் எல்லோரும் ஒன்றுதான்டா” என்று கூறி மேலும் நையப் புடைத்தனர். அறிவு சோர்ந்து அவர்

நதார். அதன் பின்னரே அவர்கள் அவரை விட்டு வெளி விணர். மிகவும் ஆபத்தான நிலையில் உயிர் உடலிலே ஊச ஸாடிக் கொண்டிருக்கும் கட்டத்தில் அவர் வைத்தியசாலைக் குக் கொண்டு சென்று அனுமதிக்கப்பட்டார். அந்த வெறியர் கட்டம் வெளியேறு முன்னர். புகையிரத நிலையத்தையும் அதன் தளபாடங்களையும் அடித்து நொறுக்கி ஒருக்கபார்த்து விட்டுத்தான் சென்றது.

மட்டக்களப்பில் இருந்து வந்த தமிழர்களை அழிக்க பொலன்றுவையில் சிங்களவர்களால் எடுக்கப்பட்ட இந்த நடவடிக்கை தன்மானம் மிகக் மட்டக்களப்புத் தமிழர்களை கொதித்தெழுவைத்தது. அதன் பயன் சிங்களவர்களை எதிர்க்கத் தமிழ் சிங்கங்கள் திரண்டனர். பெரும்பான்மை இனத் தின் வெறித்தனம் கண்டு பேசாது இருக்க விரும்பவில்லை. 23ம் திகதி இரவு மட்டக்களப்பில் இருந்து புறப்பட்ட புகையிரதம் அமிர்கழி எனும் இடத்தில் வைத்து தடம் புரட்டப் பட்டது. இதில் பெரும்பாலும் பொலிசாரே பிரயாணம் செய்தனர். இந்த விபத்தில் அப்புஹாமி எனும் சிங்களப் பொலிஸ் சார்ஜன்ட் உட்பட இருவர் உயிர்துறந்தனர். ஏனோர் பலத்த காயங்களுடன் உயிர் பிழைத்தனர். இப்புகையிரதத்தில் பிரயாணம் செய்தவர்கள் மொத்தம் 47 பேர் மட்டுமே.

மறுதான் 24ம் திகதி 22ம் திகதி நடந்தது போன்று பொலன்றுவைப் புகையிரதநிலையத்தில் காடையர்கள் ஆதிக்கம் கடுரோமாய் இருந்தது. அன்று 1000 பேருக்கு அதிகமான அடியாட்கள் கூடியிருந்தனர். இன்று அவர்களின் அட்டகாசம் முந்திய நாட்களை விட மோசமாக இருந்தது. புகையிரதநிலையத் தளபாடங்கள் யாவும் நொருக்கப்பட்டன. போவோர் வருவோர் யார் அகப்பட்டாலும் அவர் தமிழராய் இருந்தால் அவர் மீது அடி மாரி பொழிந்தனர். அன்று விடுமுறையில் வாழைச்சேனையில் உள்ள தன் வீடு சென்ற உதவிப்பொலிஸ் அதிபர்— திரு ஜோன்பிள்ளை மிகப் பயங்கரமான முறையில் தாக்கப்பட்டார். அவ்வேளையில் தக்க சமயத்தில் அங்கு வந்து சேர்ந்த ரோந்து சுற்றும் பொலிசாரினால் அவர் காப்பாற்றப்பட்டு உயிருக்கு ஆபத்தான நிலையில் வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

பொலந்றுவையில் பூகம்பம்!

எரிக்கின்ற நெருப்பினிலே என்னென்ய வார்க்கும் செயலாக இந்த வெறிக் செயல்கள் இன்னும் தீவிர மடைய வேண்டும், இத்தோடு அழியக் கூடிய தமிழர்கள் எல்லாம் அழிக்கப்படவேண்டும் என்ற திட்டமிட்ட சதிச் செயலாளர்களால் பொய் வதந்தியொன்று பரப்பிவிடப் பட்டது. அவ்வதந்தி “திருகோணமலையில் இருந்தும் மட்டக்களப்பில் இருந்தும் ஆயிரமாயிரம் தமிழர்கள் அனிதிரட்டி பொலந்று வையை தாக்குத்தற்கு வருகிறார்களாம்” —

அக்கிரமக் காரர்களுக்கு இச்செய்தி மேலும் ஆத்திரத்தை முட்டியது. தமிழர்கள் கையிலிருந்து சிங்களநாட்டைக் காக்க வேண்டும் என்பதற்காக சிங்களப்படையினர் கரு கருப்புடன் செயலாற்றத் தொடங்கினர். கிராமப்புறங்களில் இருந்து குண்டர்கள் பலர் இறக்குமதி செய்யப்பட்டனர். திடீரென பெனத்த குருக்கள் பலர் பொலந்றுவையெங்கும் தோன்றினர் — ஆனால் அவர்கள் எல்லாம் உண்மையான பெனத்த குருக்கள் அல்ல. புனிதப் போர்வைக்குள் புதைந்து புறப்பட்ட புல்லர். தலைவழித்து — காவிதிரித்து இடையிலே கொலைக்கருவியை மறைத்துப் புறப்பட்ட காட்டயர்கள் — வேடதாரிகள் — அரசினைத்துறந்த புத்தனின் பெயராலே ஆட்சி நடத்த முடியுமானால் — அவன் ஆட்க்குள்ளே மறைந்து கொலை புரிவதில் குற்றமென்ன என்று குண்டர்கள் எண்ணினர் போலும் — கொல்லாமையை கொள்கையாய்க் கொண்ட புத்தனின் சீடர் உருவத்தில் கொலைவெறிருர்கள் இவர்கள். என்றாலும் உண்மையான பெனத்த குருக்கள் சிலரே இந்திலை ஏற்படக் காரணம் என்பதையும் மறுக்க முடியாதே. அட்டேழியம் அணைகடந்து புறப்பட்டது. இன வெறியர் இரக்கத்தை விடுத்து இரத்தத்தைக்கத் தொடங்கினர்...

அவனேரு தமிழன், அப்பாவித்தமிழன் நகரசுத்தி செய்வதையே தன் தொழிலாகக் கொண்டவன்; மொழி, இன மத பேதமின்றி தன் கடமையைச் செய்தவன். ஓகன்வி

ந்த செவிடன். அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர் கடையர்கள். எதற்காகச் சூழ்ந்தனர் என்பதை அவன் அறியமுன்னரே அடித்து தோறுக்கப்பட்டான். ஆம்பிடான்— கூக்குர விட்டான். ஏன் அடிக்கின்றீர்கள் என்று கெஞ்சினுன். பதில் கிடைக்கவில்லை பாதங்கள் தான்— பதம்பார்த்தன— தரை யிலே வீழ்ந்து தனித்தான்— குற்றுயிராய்க் கிடந்துதுடித்தான் குதறி எறிந்தனர் அவன் உயிர் பிரிந்தது.

சமூத்திலே தமிழனுய் பிறந்து சிங்களவரிடையே பணிபுரிந்த அவன். தமிழனுய்ப் பிறந்து விட்ட ஒரே காரணத்திற்காக நாளாந்தம் அவன், சுத்தம் செய்த அந்த நகரத்தில் நடுவிதியிலே இன்று பிணமாகக் கிடந்தான் —

அவன் ஒரு இளம் பெண். கட்டிய கணவனுடன் களிப் போடு இல்லறம் நடத்திய காரிகை— அப்பொழுது அவன் எட்டுமாதக் கர்ப்பினி உதரத்தின் உள்ளே உருண்டு விளையாடும் அந்த உருவத்தின் மெத் தென்ற இடிகளாய் மெய் மறந்துறின்ற பருவம்— பிறக்குமுன்னரே இத்தனை வம்பனு? பிறந்த பின்னர் எத்தனை புரிவாலே என்று வயிற்றிலே வளரும்தன் குழத்தை பற்றி கறபணைபணன்னி மகிழ்ந்த அவளொரு தமிழன்னை. ஆனால்—

கருவான பிள்ளை உருவாகி வெளிவருமுன்னே தெருவிலிலே நடந்தது பிள்ளைப்பேறு. காலன் அவன் முன்னே சிங்களக் காடையர் உருவினிலே தோன்றினான்— எட்டிப் பிடித்தான் ஏந்திமை தவித்தான், என்னை விடுங்கள் என்று வழுத்தினாள்— அவர்களோ அவளை தரையிலே விழுத்தி னர்— கும்பிட நினைத்தான்— ஆனால் தரையோடு அவன் கரங்களை அழுத்திப்பிடித்திருந்தனர்— தினாறினாள் தியிர் பிடித்தோர் அசையவில்லை— கெஞ்சினாள் அது அவகஞர்க்குக்கேட்கவில்லை—

அவர்களில் ஒருவன் அவன் ஆடையைக் கலைந்தான்— உடைமுடியிரா அவன் வயிற்றினுள்ளே குழந்தை உருண்டு ஒடுவது தெரிந்தது— உன்மத்தர் உள்ளம் உருகவில்லை கூரிய கத்திகொண்டு குத்திக்கிழித்தான் ஒருவன் அவன் வயிற்றை— குருதிமட்டுமா? குருதியோடு குழந்தையும் குபுக்கென்று பின்ந்த அவன் வயிற்றினுடே பிதுங்கி விழுற்றது— அந்தச் சூழலே அதிரும் வண்ணம் அவன் அவலக் குரல் எழுப்பினாள் ஆனால்— அது அந்த அரக்கர் மனதைக் கரைக்கவில்லை. மறுகணம் அவன் உயிர் பிரிந்தது.

குடரோடுவெளிவந்த குழந்தை தரையிலே கிடந்தது — வெற் றிகரமாகச் செய்து முடித்து லிட்ட திருப்பியில் வெறிக் கூட்டம் சென்றுவிட்டது.

இந்தச் சம்பவங்கள் அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருந்த ஒவ்வொரு தமிழனையும், தமிழிச்செயையும் கலங்கவைத்துக் கொண்டிருந்தது — அடுத்து என்ன நடக்குமோ? யாருக்கு நடக்குமோ? இன்னும் எத்தனை நிமிடங்களுக்கு எங்கள் வாழ்க்கை? என்பன போன்ற கேள்விகளே அங்கு வாழ் தமிழருக்கு ஏற்பட்டது. அவர்களின் அச்சம் அர்த்தமற்றது ஆகிவிடல்லை — பயம் பகிடியாய் இருக்கவில்லை — 25ம் திகதி— மனிதாபிமானத்திற்கு அப்பாற்பட்ட மயிர்க் கூச்செறியும் சம்பவங்கள் அன்ற இரவு நடைபெற்றன. என்னிப்பார்க்க முடியாத அளவிற்கு எத்தர்களின் கோரத்தாண்டவம், கொலை வெறி தலைவிரித்தாடிற்று.

எந்த வேளையில் எங்கள் வீட்டினுள் நுழைவாரோ? எமது நிலை என்ன ஆகுமோ? மணவி மக்களின் மாணம் பறிக்கப்படுமோ? கற்புக் களங்கப்படுமோ? இதில் எதுவுமே நடக்கக்கூடாது, இதிலிருந்துதப்ப ஒரேவழி இரவு எல்லோரும் ஒழிந்து கொள்வதுதான்; என்று டீர்மானித்தவர்களாக பெரும்பான்மையான தமிழர்கள் தம் பெண்டுபிள்ளைகளுடன் உயர்ந்து வளர்ந்திருந்த கரும்புத் தோட்டத்திலே அடைக்கலம்புகுந்தனர் — தேடிவந்தாலும் இலகுவில் கண்டு பிடிக்க முடியாது என்ற நம்பிக்கை அவர்களுக்கு —

தோட்டத்தின் உள்ளே நுழைந்தவர்களை ஒவ்வொருவராய் தேடிக் கண்டு பிடித்துக் கொலைசெய்யும் அளவிற்கு அந்தக் குண்டர்களுக்குப் பொறுமை இருக்கவில்லை — அவகாசமும் இல்லை — தம் எண்ணத்தை நிறைவேற்ற குறுகிய யுக்தியைக் கையாண்டனர். அது —

கரும்புத் தோட்டத்திற்கே தீவைத்தனர். கருப்பங்காடு பற்றி ஏரிந்தது. அக்கினி நாக்குகள் விளாசி ஏரிந்தன ‘சடசட’ என்ற பேர் இரைச்சலுடன் இரவைப்பகலாக்கி ஏரிந்தது கருப்பங்காடு — கூண்டோடு குடும்பங்கள் பொசுங்கிக் கருகி அழியப்போகின்றவே எனக்கண்ட தமிழர்கள் திகைத்துத் திக்குத் தெரியாது, செய்வது புரியாது அக்கினியில் இருந்து. தம்மைக் காக்க அவறிப்புடைத்து குழந்தைகளையும் குஞ்சுகளையும் தூக்கிக் கொண்டு வெளியே ஒடினர் — இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்து

தியே தீட்டிய பெரும் அரிவாள்களுடன் ஆவலோடு ரத்துநிற்குண்டர்கள் கூட்டம் வாழைகளை வெட்டுவது பால் தந்தை, தாய், பிள்ளை, குழந்தை என்று பாராது அரிந்து ஏறிந்தனர். கை வேறு, கால் வேறு, தலை வேறு, முண்டம் வேறும் தமிழ்க்குலம், குடும்பங்கள் அங்கம் அங்கமாய்க் கிடந்தன — வயதாளிகளும் குழந்தைகளும் கரும்புத் தோட்டத்தினுள்ளேயே கருகிச் சாம்பலாகினர். அன்று இரவு இத்தகைய அவசியம் ஆளானவர்கள் சமார் நூற்று ஐம்பது முதல் இருநூறு பேர்வரை இருக்கலாம் என்பது பொது மதிப்பீடு.

இதனைவாசிக்கும் வாசகர்கள் — இவை ஒரு சினிமாக காட்சிபோல் சித்தரிக்கப்பட்டிருப்பதாக என்னலாம்— இவை சித்தரிக்கப்பட்டவையோ, சிந்தனையில் பிறந்த கற்பணைக்காட்சிகளோ அல்ல. 1958 மே மாதம் 25 ம் நாள் பொலந்துவையிலே நடந்த உண்மைச்சம்பவங்கள். இத்தனையும் ஏன்? தமிழன் சிங்களவரோடு சேர்ந்து வாழ்ந்ததனால் ஏற்பட்ட விணை, கிடைத்தபலன் — உயிர் இழந்தோர் போக மீதமிருந்து தமிழர்கள் மூவாயிரத்திற்கும் அதிகமானார் அகதிகளாய் அரசாங்க அதிபரிடம் அடைக்கலம் புகுந்தனர் — அவர்களைல்லாம் அரசாங்க அதிபரால் அமைக்கப்பட்ட அகதிகள் முகாம்களில் வைக்கப்பட்டனர்.

அந்த வேளையில் அங்கு அரசாங்க அதிபராகக் கடமையாற்றியவர் திரு. அவிவிகாரை என்ற சிங்களவரே. அவர் தமிழருக்குத் தஞ்சம் அளித்தார் என்பதற்காக சிங்களவர்களுக்கு அவர் ஆரோகி என்று கணிக்கப்பட்டார் — ஒரு சந்தாபபத்தில் தனித்த இடத்திலே வெறியர்களால் கொலை செய்யப்பட்ட ஒருவரைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருக்கையிலே இனவெறியர்களால் துப்பாக்கியினால் துரத்தித் துரத்திச் சுடப்பட்டார் — அன்று அவர் உயிர் பிழைத்தது தெய்வச் செயலே —

அங்கு உள்ள கண்டகளிலே தமிழர்களுக்கு எதுவித பண்டங்களும் விற்கக்கூடாது — எவரும் தமிழருக்குத் தஞ்சம் அளிக்கக் கூடாது என்ற சட்டத்தை குண்டர்கள் பிரகடனப் படுத்தியிருந்தனர் — அதனால் திக்கற்ற வர்களாய் — வழியிருந்தும் வகையறியாதவராய் பல பணக்காரர் முதலாக அகதிகள் முகாமைத் தஞ்சம் புகுந்தனர். அங்கு இராணுவத்தினர் அவித்துப் போட்ட

தையே பகிர்ந்து உண்டனர் — நிலைமையைக் படுத்த மேலதிக இராணுவத்தை அரசாங்க அதிபர் அவர்கள் 26 ம் திகதியே வந்து சேர்ந்தன ஆயினும் சிங்கள ஆடசியினரின் இராணுவம் தங்களை எதுவுமே செய்யாது என்ற ஒரு தனிநம்பிக்கை சிங்கள வெறியருக்கு இருந்தது —

அன்று பிற்பகல் சுமார் ஆயிரம்பேர் அடங்கிய குண்டர் கூட்டம் அகதிகள் முகாம் நோக்கிப் படையெடுத்து வந்தது — எச்சரிக்கைகள் கொடுக்கப்பட்டன — எதையும் அவர்கள் சட்டை செய்யவில்லை — அகதிகள் அனைவரையும் கூண்டோடு அழிப்பதையே கொள்கையாகக் கொண்டு குண்டர் படை முன்னேறிக் கொண்டிருந்தது, அகதிகள் அடுத்து என்ன நடக்கப் போகின்றது என்பதை அறியாது அவற்றினர் — இஷ்ட தெய்வங்களை யெல்லாம் இறைஞ்சினர்.

இறுதி எச்சரிக்கை கொடுக்கப்பட்டது — அந்த எச்ச விக்கை அவர்களை எதுவும் செய்து விடவில்லை — சிங்க மான் — ஆபாசமான செயல்களைச் செய்து கொண்டும், வார்த்தைகளை உச்சரித்துக் கொண்டும் கொலைக்கருவிகளோடு கூடாரத்தை நெருங்கினர் —

கட்டளை பிறந்தது, கக்கியது குண்டுகளை இயந்திரத் துப்பாக்கியொன்று — காடையர் கூட்டம் கலங்கிச் சிதறியது — அந்த வீணர்கள் கூட்டம் வீழ்ந்தடித்து ஒடியது — குண்டர் களில் மூவர் பிணமாக வீழ்ந்தனர்.

சிங்களச் சிறுக்கர் கூட்டம் சி. பி. டி. சில்வாவின் வீட்டை முற்றுகை யிட்டது — அவரேதான் அப்பகுதியின் அப்போதைய நாடானுமன்ற உறுப்பினரும், அரசின் காணி அமைச்சரும் — “சிங்களவர்களைச் சுட்டுக் கொல்ல இராணுவத்தை அனுமதிக்கவா உம்மைப் பாரானுமன்றத் துக்கு அனுப்பினோம்” என்று அவரைச் சூழ்ந்து கேட்டனர் —

புகையிரத நிலையமும் புகையிரதமும் நொறுக்கப்பட்ட போது பேசாது இருந்த சி. பி. டி. சில்வா—

அப்பாவித் தமிழன் அடித்துக் கொல்லப் பட்ட போது அசையாது இருந்த அமைச்சர் —

பிறந்த மேனியாக்கப்பட்டு, பெண்ஜெனுருத்தி வயிறு கீழிக்கப்பட்டு வாழ்வை இழந்த போது வாளாது இருந்த மந்திரி —

கரும்புத் தோட்டத்திலே மக்கள் கருகிமாண்ட
போதும் கண்மூடிக் கொண்டிருந்த கனவான் —

சிங்களச் சிறுக்கர்ப்பை அகதிகள் முகாமை முற்றுகை
யிடச் சென்ற போது அறியாதது போன்றுந்த அறிவாளி —

முன்று காடையர்கள் — கொலை செய்யவந்த குண்டர்
கள் கொல்லப் பட்டதைக் கேள்வியுற்றதும் கொதித்
தெழுந்தார் — அந்த இடத்தை விரைந்து அடைந்தார் — அங்
கிருந்த அதிகாரிகளை அவர் கேட்ட முதற் கேள்வி.

“இராணுவம் எதற்காகச் சிங்களவர்களைக் கட்டது” —

பண்டாரநாயகாவின் வாலென்னி அறிக்கை

நற்றுகிற மேதை, புத்தனுக்கு அடுத்ததாக போற்றப்
படும் அம்மாவின் ஆட்சிகாலத்தின் அவதார புருஷன்,
அன்றையப் பிரமர் — இத்தனைக்கும் என்ன செய்தார்? —
என்ற கேள்வி எவருக்கும் எழுவது இயல்லே — அவர்
செய்ய வேண்டியதை செய்ய வேண்டிய நேரத்திலே
செய்தார். எதைச் செய்தால் அவர் எதிர்பார்த்தது
நடக்குமோ அதை அந்த நேரத்திலே செய்தார்.

26 — 5 — 75 இலங்கை வாலென்னி பிரதமரின் செய்தி
யைத் தாங்கி அலறியது. பொறுப்புணர்ச்சி மிக்க பிரதமரின்
பொல்லாச் செய்தியை அள்ளிக் கொள்கிறது. அர் செய்தி —

“An unfortunate situation has arisen resulting in communal tension. Certain incidents in Batticaloa District, where some people lost their lives including Mr. D. A. Seneviratna, a former Mayor of Nuwara Eliya, have resulted in various acts of violence and lawlessness in other areas. For example, Polonaruwa, Dambulla, Galawela, Kuliapitiya and even in Colombo.”

(“இரு தூர் அதிஸ்டவசமான குழந்தை எழுந்து வகுப்புக்
கலவரத்தில் முடிந்துள்ளது. மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில்
இடம் பெற்ற குறிப்பிட்ட சில சம்பவங்களால் முன்னாள்
நுவரேலியா மேயர் திரு. ஏ. ஏ. செனிவிரத்தினு உட்பட
பல பேர் தம் உயிரை இழந்தார்கள். இந்திகழிதான் இப்
போது பொலந்துவை, தம்புள்ள, கலாவெல்ல. குளியாப்பிட்டி,
கொழும்பு போன்ற பல மாவட்டங்களில்
பலாத்காரத்திற்கும் மக்கள் சட்டத்தை மதிக்காத தன்மைக்
கும் வித்திட்டது”)

இதுதான் பொறுப்பு மிகக் பிரதமர், கற்றற னானியான பண்டாரநாயக்கா. விட்டவானாலி அனுதா அறிக்கை. 22 ம் திகதி தொடக்கம் பொலநறுவையிலும், கிரிபத்கொடையிலும், ஹிங்குராகொடையிலும் மகா ஒயா விலும் நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்கள் சிங்களவர்களால் கொல்லப் பட்டதைப் பற்றி எதுவுமே கூருத் பண்டாரநாயகா—மட்டக்களப்பிலே ஒரு சிங்கள செனிவி ரெத்தினு. அதுவும் தமிழர்கள் பலர் கொல்லப்பட்டதன் பின்னர் 25 ம் திகதி அரசியல் காரணங்களுக்காக அல்ல. அவரோடு உள்ள சில தனிப்பட்ட விரோதங்களுக்காக யாரோ சொந்த விரோதியால் கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தை இனக்கலவரத்தோடு தொடர்புடைத்தி அந்தக்கொலைதான் ஏனைய குழப்பங்களுக் கெல்லாம் காரணமாய் அமைந்திருந்தது என்பதே அவர் கூறிய வரசகங்கள்.

22 ம் திகதியே பொலநறுவையில் புகையிரத நிலை நிகழ்ச்சிகளை பண்டாரநாயக்கா அறியாதவரா?

அதைத் தொடர்ந்து 25 ம் திகதிவரை தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதைப் பற்றி என்ன தெரியாதவரர்?

அப்படியிருக்க 25 ம் திகதி கொல்லப்பட்ட செனிவி ரெத்தினாலின் கொலைதான் ஏனைய அசம்பாவிதங்களுக்குக் காரணம் எனக் கூறிய பண்டாரநாயக்காவின் பேச்சின் பொருளென்ன?

நூற்றுக்கணக்கான தமிழர்களின் உயிரை விட ஒரு சிங்கள செனிவிரெத்தினுவின் உயிர் அத்தகைய பெறுமதி யானது என பிரதமர் நினைத்ததின் அர்த்த மென்ன?

பண்டாரநாயக்காவின் இந்த அறிக்கைக்குப் பின்னர் தான் இந்தப் பயங்கரவாத இயக்கங்கள் நாடெங்கும் பரவலாக இயங்க ஆரம்பித்தன வென்றால் பண்டாரநாயக்கா தான் இனக்கலவரத்திற்கு வித்திட்டவர் எனத் தமிழர் என்னுவதில் தவறு என்ன?

தமிழர்கள் மட்டு மென்ன மனிதர்பிமானம் மிக்கவர்களும், மனச்சாட்சியின்படி கூயமாக திந்திப்பவர்களுமான சில சிங்கள பெருமக்கள் கூட பண்டாரநாயக்காவின் அந்த அறிக்கைதான் கலகத் தீயை மூட்டியது என்று அன்று நினைத்தார்கள், இன்றும் நினைக்கிறார்கள்.

தலைமையே அப்படி யென்றால் தாசர்கள் எப்படி? என்று நான் முன்னிரு இடத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தது போல பண்டாரநாயகாவின் அறிக்கையைத் தொடர்ந்து வேறு சில வெறியூட்டும் வதந்திகளும், புளைக்கதைகளும் சிங்களவரிடையே பரப்பப்பட்டன!

ஜூன் 4 ம் திகதி நடந்த பாராளுமன்றக் கூட்டத்தில் சென்னிவிரத்தினுள்ளின் கொலை தனிப்பட்ட காரணங்களுக்காக நிகழ்த்து என்பதை முதறிஞர் தந்தை செல்வா ஆதாரங்களுடன் எடுத்துப் பேசினார்.

சதிகாரர்கள் கிளப்பிய வதந்திகள்

நாடெங்கிலும் பயங்கரவாத இயக்கம் தன் கோர ஆட்சியை திவிரமாக அமுல் நடத்திக்கொண்டு இருந்தது. அத்தோடு தமிழர்கள் மேல் ஒரளவு அபிமானமுள்ள, அனுதாபமுள்ள, ஏனோதானே எமக்கென்ன என்றிருந்த ஏணைய சிங்களவர்களுக்கும் எழுச்சியூட்டும் விதமாக அவர்களை யும் இனவெறி கொள்ளச் செய்யும் வதந்திகளாக புனைக்கதை கள் பல பரப்பப்பட்டன. அவற்றில் ஒன்று —

மட்டக்களப்பினிலே சிங்களக் குழந்தையொன்று தாயிட மிருந்து பலவந்தமாகப் பறிக்கப்பட்டு கொதிக்கும் தார்ப்பீப்பாயினுள்ளே உயிரோடு அழுக்கிக் கொன்றனர்.

அடுத்தது — பணிபுரிந்த பாணந்துறையைச் சேர்ந்த சிங்கள ஆசிரியை ஒருத்தியை தமிழர்கள் சித்திரவதை செய்தனர் — அவள் துடிக்கத் துடிக்க அவனுடைய மார்பகங்களை அரிந்து வதைத்துக் கொன்றனர் என்று ஒரு கதையும் புகையத் தொடங்கியது.

இந்தக் கதை பரப்பப்பட்டதும் பாணந்துறையிலே பயங்கரம் வெடித்தது. பழிக்குப் பழிவாங்குவோம் என்று ஒவ்வொரு சிங்களவரும் கிளர்ந்து எழுந்தனர். கடைத் தெருவே கலங்கியது — தமிழ் கடைகள் அடித்து நொருக்கப்பட்டன. தமிழர் அடித்து வதைக்கப்பட்டனர்.

இவர்களின் பயங்கரத்தாக்குதல் இனவெறியாட்டம். அங்கிருந்த இந்து சமயக் கோவிலையும் இந்துமதக் குருவையும் எப்படிப் பழிவாங்கியது.

பாண்துறையெச்சேர்ந்த ஆசிரியை சம்பந்தமாக கல்வி அமைச்ச புவன்விசாரணையில் ஈடுபட்டது. இதுபற்றிய விசாரணைக் கென்றே ஒரு கல்விப்பரிசோதகரை அமர்த்தி அவர் மட்டக்களப்பிலே விசாரணை மேற்கொண்டதன் பயங்கர கிடைத்த தகவலில் —

மட்டக்களப்பு மாகாணத்திலேயே எந்தப்பாடசாலையிலும் அப்படி ஒரு ஆசிரியை எவரும் பாண்துறையில் இருந்து வந்து கடமையாற்ற வில்லை யென்றும். வேறு எவருக்கும் அப்படி ஒரு சம்பவம் நடந்ததில்லை யென்றும் தெளிவாக அறிவிக்கப்பட்டது. எனவே இக்கதை — இப்பொய்வதந்தி தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக சிங்கள இங்கத்தையே கிளர்ந்து எழுவதற்காகக் கிளப்பிவிடப்பட்ட சதிச் செயல் — இவ்வதந்தி பொய் என்று நீருமிக்கப்படுமுன்னரே அச்செய்தியால் சிங்களப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழர்கள் பலர் பஞ்சகளாய், பரதேசிகளாய் அனுதைகளாய்; விதவைகளாய் — இருக்க இடமற்றவர்களாய் நிர்க்கதிக்கு ஆளாக்கப்பட்டனர்.

பண்டாரநாயக்காவின் வாலெனி அறிக்கையைத் தொடர்ந்து கொழும்பு வாழ் ஒவ்வொருமக்களின்னும் வீடுகளின் கதவுகளும் அடைக்கப்பட்டே இருந்தது.

தமிழர்கள் தமது சொத்தையும், உடலையும், உயிரிலும் யேலான கற்பையும் காக்கவென்னிக் கதவடைத்தனர்.

சிங்களவர்களோ, எங்கே தமிழர்கள் தங்கள் வீடுகளில் தஞ்சம் புகுந்துவிடுவார்களோ! அடைக்கலம்புகுந்து விடுவார்களோ! புகவிடம் கொடுத்தால் சிங்களவர்களின் பகையையைச் சம்பாதிக்க வேண்டிவருமோ என அஞ்சியே கதவடைப்புச் செய்தனர். விதியும் வெறித்தனமும் தமிழரோடு விளையாடிய நாட்களை.

சிங்களப் பகுதிகளில் ஏற்பட்ட வெறியாட்டத்தைச் சுகிக்கமுடியாது மட்டக்களப்புத் தமிழர்களும் முறக்கட்டாஞ்சேணை எனும் இடத்தில் நான்கு சிங்களப் பொலிசாரை கார்ஜன்றினுள் வைத்து கொண்டு கொழுத்தினர்.

பாண்ந்துறையிலே

மட்டக்களப்பில் மங்கையொருத்தி மார்பகங்களிற்கு மாணபங்கப்படுத் தப்பட்டு கொலை செய்யப்பட்டாள் — அவள் சிங்களத்தி — அதிலும் பாண்ந்துறையைச் சேர்ந்தவள் என்று கிளப்பினிட்டவதந்தி — பாண்ந்துறை இந்துக் கோவிலின் இளங்குரு ஒருவரை அழித்தது — அவர் பெயர் சுந்தரராஜக் குருக்கள்.

அதுவும் சாதாரணமாக வல்ல கேட்போர், படிப் போர் திடுக்கிடும் வகையிலே மிகப்பரிதாபகரமானதாக அமைந்தது அந்தக் கொலை.

எங்கும் இனவெறி ஆர்ப்பாட்டம் எல்லை மீறிக் குழறிக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில் தன் நாளாந்தக் கடமை களைக் குருக்கள் அமைதியாகச் செய்துவந்தார். இயற்கை யிலேயே அமைதியானவர் — 25 வயதேநிறைந்த இளம் மனைவி, 4 வயது பாலகன். மூவர் அடங்கிய இச்சிறுகுடும்பம் இறைவனுக்கே தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டு வாழ்ந்தது.

ஆண்டவனுக்குத் தொண்டியற்றும் அடியவன்மேல் அரக்க கூட்டம் கைவைக்காது என்று அவர் நம்பினார் போலும்; ஆனால் கொலைவெறி மட்டுமேல்ல கொள்ளையையும் நோக்கமாகக் கொண்ட அவர்களுக்கு கோவிலென்ன, குருக்கள் என்ன ஆண்டவனென்ன எதற்குமே அஞ்சாத வர்கள்.

கருணையே சிறிதுமற்ற காடைக் காடேறிகள். கட்டாரிகளும், கைத்தடிகளும் கையிற் தாங்கியவைகளாக ஆலயத்தினுள் பிரவேசித்தன. நல்லவேளை குருக்களின் குடும்பம் அன்று அங்கிருக்கவில்லை. அதேவேளை உதவிக்கும் யாருமில்லை. அவர் கூப்பிட்ட குரலுக்கு பதில் கொடுக்கத் தானும் யாருமில்லை.

நஞ்சர்களில் நாசகாரியம் நடம்புறியத் தொடங்கியது. தாங்கமுடியாது தவித்தார் சுந்தரராஜக் குருக்கள். ஆற்ற

முடியா நிலைமை. ஆண்டவனைக் கும்பிட்டு அர்ச்சனைபுரிந்த கருகிளன் அந்த அக்கிரமக் காரர்களைக் கும்பிட்டன. வேதம் ஒதிப வாய் உயிருக்காக வெறியர்களைக் கெஞ்சியது. ஆனால் கருணைகாட்ட வந்தகூட்டமா அது? அவர் கெஞ்சல்கள் எதுவுமே அவர்கள் இதயத்தை இளக்கி விடவில்லை. அடிஉதை—மிதி—வசை—அப்பப்பா; அவரின் மென்மையான உடல் வளிமை இழந்தது. ஆலயத்தின் வெளியே அவரை இழுந்துவந்தனர். ஆள்மாறி ஆள் அந்த அப்பாவியைப் பயந்தாடினர். எத்தனைக்கு? எத்தனை பேருக்குத்தான் அவரால் சடுகொடுக்க முடியும். உடல் சோர்ந்தது, உணர்வு சோர்ந்தது, அடியற்றமரமாய் அறிவிழந்து தரைமீது அசைவற்றுக் கிடந்தார். அத்தோடு திருப்தி அடையவில்லை—அவர் இறந்து விட்டாரா, அல்லது உயிர் உடலில் உள்ளதா என்று நினைத் துப் பார்க்கவும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. தரையிலே கிடந்த உடல்மீது மன்னன்னெண்யை ஊற்றினர். அவரின் உடலுக்குத் தீழுட்டினர்.

எரிந்தது—அவர்உடல் ஏரிந்தது—தகதக வென்று அவருடல் உடல் ஏரிந்தது. ஆம் தமிழன் ஏரிந்தான். இவர்களோடு இல்லைந்து வாழுமுடியும் என்ற எண்ணங்கள் ஏரிந்தன, தமிழ் பெண் ஒருத்தியின் தாவி ஏரிந்தது, மஞ்சள் ஏரிந்தது, மஸர் ஏரிந்தது, குங்குமம் ஏரிந்தது. அவள்வாழுக்கையின் இன்பங்கள், மகிழ்வுகள் எல்லாம் ஏரிந்து சாம்பவாகின. அவள் தலைவனை இழந்தாள்—சிறுவன் தந்தையை இழந்தான்.

உழைத்து வாழுவிரும்பாத உதவாக்கரப்பின்டங்கள் — ஏவல்மிருகங்கள் இத்தனையோடும் திருப்தியடையவில்லை. குருக்களின் உடல் தீப்பற்றிக் கருகிக் கொண்டிருக்கும் அதேவேளையில் கோவிலைச் சூறையாடும் கைங்கரியத்தில் சடுபட்டனர். அகப்பட்டவற்றை அடித்து நொறுக்கியதோடு அங்கிருந்த பெறுமதிவாய்ந்த பொருட்களைக் கொள்ளை கொண்டதுடன் அங்கிருந்த ரொக்கம் பத்தாயிரமும் அவர்களால் கவரப்பட்டது:

இத்தனைக்கும் குருக்களும் குடும்பமும் செய்த குற்ற மென்ன? அவர்கள் தமிழராய் பிறந்த ஒன்றைத்தவிர வேறு எதையுமே காரணமாகக் கூற முடியாது. தமிழன் சிங்கள வருடன் இணைந்து, கலந்து வாழுவேண்டும்எனக் கூறித்திரியும் தமிழர்கள் இதை உணர்வார்களா...?

ஆதாரம்: சுதந்திரன்
8 - 3 - 59

மகா ஒயாவில்....!

“பாழ் இனிது குழல் இனிது என்பர் தம் மக்கள் மழைச் சொல் கேளாதவர்.”

என்ற கூறுவது தமிழ் மறை — ஆனால் தமிழே தெரியாத தமிழின் சிறப்பறியாத அந்தச் தறுதலைக் கும்பலுக்கு இந்தத்தத்துவம் புரிந்திருக்க நியாயம் இல்லைதான். மகா ஒயாவில் பச்சிளம் பாலகர்களைப் படுகொலை புரிந்த அந்த மனிதமிருகங்களின் வெறியாட்டத்தையிட்டு தமிழர் வியப் படையாது போன்றும் விசனப்படாது இருக்க முடியாது.

சர்வாதிகாரி ஹிட்லரின் மகாபயங்கரமான யூதஇன் அழிப்பு நடவடிக்கைகளிலே கூடக் கருணைக்கு இடமிருந்தது. ஹிட்லரின் இரக்க மற்றதளபதிகளில் ஒருவனை அடல்ப் பக்மன் ஒருசமயம் தோண்டப்பட்ட புதைகுழிகளின் விழிம் பினிலே ஆயிரக்கணக்காண்டுதர்களை நிரையாகச் நிற்கவைத்து ஜப்பாக்கியால் சுட்டுக்கொல்ல உத்தரவு இட்டு விட்டு, குண்டழிப்பட்ட யூதர்கள் குற்றுமிரும் குறையிருமாய் புதைகுழிகளின் உள்ளே விழுந்து துடித்து இறந்து கொண்டிருக்கும் காட்சியைக் கண்டு ரசித்துக் கொண்டிருந்தானும். அந்த யூதர்கள் கூட்டத்திலே ஒரு சிறுவன் இருந்தான்; தன்பெற்றேரும் உடன் பிறப்புகளும் இனத்தவரும் குண்டழிப்பட்டு மகாபயங்கரமாக புதைகுழிகளுள் வீழ்ந்திரக கும் காட்சியைப்பார்த்துக் கதிகலங்கிய அந்தச் சிறுவன் சக்மனுடைய கால்களைக் கட்டிப்பிடித்து கெஞ்சினான், அழுதான் தன்னைக் கொல்லாது விட்டுவிடும்படி உயிருக்காக மன்றுடனுன் — அங்குநின்ற ஏனைய கொலைஞர்களின் கணகள் கசிந்தன. அவர்கள் இதயங்களில் இரக்கலைணர்வு பெருக்கெடுத்தது. இறுதியில் கொடுமையின் கோட்டையாய் நின்று கொண்டிருந்த ஈச்மனின் இதயமே இளகியது. அந்தச் சிறுவனை மட்டும் கொல்லாது விட்டு விட்டான் என்று சரித்திரம் கூறிநிற்கின்றது.

அந்த ஈச்மனிடம் இருந்த இரக்கமதானும் இவர்களி டம் இருக்கவில்லை. இரண்டு குடும்பங்களைச் சேர்ந்த இரண்டு

பிள்ளைகள் ஒன்று பராசக்கி எனும் பத்து வயது நிரம்பிய பெண். அடுத்தது ஒன்பதே வயதான ஆறுமுகம் என்னும் சிறுவன் — கோழிக்குஞ்சுகள் போல பெற்றேரின் கொடுங்கைக்குள் வாழ்ந்து வந்த பிஞ்சுப் பாலகர்கள். இவர்களின் பெற்றேர்கள் மகா ஓயா வைத்தியசாலையின் உழியர்கள்.

இப்பிள்ளைகள் இருவரையும் மூன்று முரடர்கள் பெற்றேரிடமிருந்து பிரித்துக் கடத்திச் சென்றனர். அவர்களில் இருவனுடைய வீட்டில் இச்சிறுவர்கள் மறைந்து சிறைவைக் கப்பட்டிருந்தனர்.

சேதியரிந்த பொலிசார் அவ்வீட்டைச் சோதனையிட்டனர். ஆனால் அவர்களைக் கண்டுபிடிக்கமுடியாதவிதத்தில் அவர்கள் மறைத்துவைக்கப்பட்டிருந்த படியால் பொலிசார் ஏமாற்றப்பட்டனர். கூச்சனிட்டோ அன்றேல் வேறு விதத்திலோ தாம் இருக்கும் இடத்தைப் புலப்படுத்துவதற்குத் தானும் முடியாதவிதத்தில் அவர்களின் கைகளும் வாய்களும் கட்டப்பட்டிருந்தன. மூச்சத்தினை முழியிதுங்க சிறுவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து அன்று முழுவதும் அழுதவண்ணம் அப்படியே கிடந்தனர். பசியும் தாகமும் அவர்களை வாட்டி வகைத்தன. பாதகர்கள் அன்று முழுவதும் ஒருதுளித்தன ணீர் தானும் அச்சிறுவர்களுக்குப் பருகக் கொடுக்க வில்லை. காலம் கடந்துகொண்டிருந்தது காடையர்கள் மூவரும் வந்தனர். கட்டுகள் அவிழ்க்கப்பட்டன. பிள்ளைகள் நிம்மதி யோடு நிமிர்ந்து நின்றனர். ஆனாலும் என்ன செய்வார்களோ என்ற அச்சம் அவர்களை ஆட்கொண்டிருந்தது.

அவர்களில் ஒருவன் “வீட்டிற்குப் போகப் போகின்றீர்களா” என்றார்.

“ஆம்” என்று இருவரும் தலை அசைத்தனர். ஆனால் அவர்கள் தாம் இப்போது எங்கே யிருக்கின்றேம் எப்படி போவது என்பதை அறியமாட்டார்கள்.

“நாங்கள் உங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் உங்கள் அம்மா அப்பாவிடம் விடுகிறோம்” என்று அந்தக் குண்டர்கள் கூறவே, அவர்கள் முகம் மலர்ந்தது, மனம் மனிழ்ந்தது. ஆனந்தத்தோடு மீண்டும் “ஆம்” என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையசைத்தனர் இருவரும்.

“ஒன்றும் பேசாது எங்கள் பின்னே வாருங்கள்” என்று கூறிய குண்டர்கள் முன்னே நடக்க பிள்ளைகள் பின்-

நடர்ந்தனர். அப்பா அம்மாவைக் காணப்போகின்றோம் என்ற ஆவலால் நடந்துகொண்டிருந்தனரே தவிர ஆசை காட்டப்பட்டு பலிக்களத்துக்கு அழைக்கப்பட்டுச் செல்லுகின்றோம் என்பதை கள்ளம் கபடமற்ற அந்த உள்ளங்கள் உனர்ந்திருக்கவில்லை நடந்தார்கள்.

அவர்கள் சென்ற வீதி ஒருகாட்டின் அருகினால் சென்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தை அடைந்ததும் அவர்களில் ஒருவன் வீதியோரத்தில் காவலுக்காக நிற்க இருவரும் சிறுவர்களை அழைத்துக்கொண்டு காட்டினாடே ஒற்றையடிப்பாதையால் சென்றனர். அவர்களில் ஒருவன் வெற்றிலை சப்பித்துப் பிக்காண்டே நடந்தான்.

இப்பொழுது சிறுவர்களுக்கு மனதிலே ஒருவித திகிலும் அச்சமும் ஏற்பட்டது. இவர்கள் எங்களை எங்கே அழைத்துச் செல்லுகிறார்கள். என்ற ஜைம் ஏற்பட்டாலும் அவர்களை எதிர்த்துக்கேட்க அச்சம் விடவில்லை. ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து அழைத்தொடங்கினர். நடுக்காட்டை அடைந்ததும் ஒரு சிறு வெட்டை தென்பட்டது. அந்த வெளியிலே சிறுவர்கள் நிறுத்தப்பட்டனர். வெற்றிலைவாயன் வைத்தகண் வாங்காது சிறுவர்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றுன். கூட வந்த மற்றவன் மறைத்துவைத்திருந்த கைத் துப்பாக்கியை வெளியே எடுத்தான்.

தங்களுக்கு என்ன நடக்கப்போகின்றது என்பதை உணர்ந்து கொண்ட இருசிறுவர்களும் வாய்விட்டு அழைத்தொடங்கினர். கரங்களை எடுத்துக் கும்பிட்டனர். இறைஞினர், இரக்கம் ஊட்டக்கூடியதாக என்ன என்ன வார்த்தைகளை உபயோகித்துக்கெஞ்சுமுடியுமோ அப்படியெல்லாம் கெஞ்சினர். இதயத்தே ஈரமென்பதே இல்லா இரக்கமற்ற மிருகம் துப்பாக்கியை நீட்டி கும்பிட்டுக் கொண்டிருந்த குழந்தையின் நெஞ்சைக் குறிபார்த்துக் கூட்டது. இதயத்தை ஊடுருவ வேண்டிய குண்டு குழந்தையின் கரத்தை முறித்தது தொங்கிய கையோடு குழந்தை விழுந்து துடித்தது. மறு குண்டு தலையைத் துளைத்தது. இப்படியே மறு குழந்தையும் ஆறு குண்டுகளும் திரும்வரை அக்குழந்தைகளின் அங்கங்களைத் துளைத்துச் சிறைத்தான். இந்தக் கொடுரைக் காட்சியைக் கண்டு சுகிக்க முடியாத வெற்றிலைவாயன் நின்று பார்க்கத் துணிவு அற்றவனும் தலைதெறிக்க ஒடினான். ஏதும் நடவாதது போல இரத்த வெள்ளத்திலே அங்கங்கள் சிறைத்து கிடந்த,

ஒருபாவழுமே அறியாத பின்கூட உடல்களைப் பார்த்து
கொண்டிருந்தான்.

இச்சிறுவர்கள் நிலை இது, ஆனால் அவர்களின் பெற்றே
ருக்கு நடந்தது என்ன? அவர்கள் எங்கே? அச்சேதிகள்
அவர்களோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே தெரிந்த
இரகசியமாகிவிட்டது.

இந்த நிலை ஏன்? இவர்கள் தமிழர்கள், வளர்ந்தவர்கள்
மட்டுமல்ல ஒருபாவழுமே அறியாத சிறுவர்கள், குழந்தை
கள் கூடக் குருத்திலேயே கிள்ளி எறியப்பட்டனர்.
எப்படியோ எல்லாம் பயங்கரமாகப் பலிகொள்ளப்
பட்டனர்.

ஆதாரம்! சுதந்திரன்

15 - 3 - 59.

பாலிப்போடி குடும்பம்

மட்டக்களப்பினிலே திரு. செனிவி ரெத்தின கொல்லப் பட்ட செய்தியினை மகா கனம் பொருந்திய பிரதமர் பண்டார நாயக்கா வாலெலி அறிக்கையில் ஒலிபரப்பியதின் காரணமாக மகாஜூயா வைத்தியசாலையில் பணிபுரிந்த மட்டக்களப்பு கல்முனையைச் சேர்ந்த திரு. பாலிப்போடிக்கும் திருமதி பாலிப் போடிக்கும் ஏற்பட்ட பயங்கர முடிவு நினைப் பவர் நெஞ்சங்களையே நெகிழுவைக்கும் சம்பவங்களாக நடந்துமுடிந்தன.

மகாஜூயா வைத்தியசாலையில் ஊழியராகக் கடமை ஆற்றிய இவர், எந்தச் சிங்களவர்கள் அவரைப் பலிகொள்ளக் காத்திருந்தார்களோ அதே இனத்திற்குச் சேவை புரிவதற்காக அன்று காலை புறப்பட்டார். அன்று விடுந்த பொழுது தான் அவர்களின் வாழ்வின் இறுதிப் பொழுது என்பது அவர்கள் எதிர்பார்த்திராத ஒன்று.

வைத்தியசாலையில் எத்தனை சிங்களவர்களை தம் அன்பாலும் சேவையாலும் இன்முகமகாட்டி திருப்தி செய்த அவர்கள், தங்களையும் இவர்கள் கொல்லுவார்கள் சித்திரவதை செய்து சின்னபினனப்படுத்து வார்கள் என்று எப்படி எண்ணியிருக்க முடியும்.

காலையில் கீவலைக்குப் புறப்பட்ட அவர் வழியில் காடையர்களால் புடை குழப்பட்டார். மகாஜூயாவில் இருந்தவர் தான் என்றாலும் அவருக்கு சிங்களம் அவ்வளவாகத் தெரியாது. குண்டர்கள் அவரைச் சூழ்ந்து ஆவேசமாப் பேசுவது மட்டும் அவருக்குப் புரிந்தது. நாட்டின் நிலைமையை ஒரளவு அறிந்திருந்த அவருக்கு சூழ்ந்து நின்றவர்களின் கோலம் என்ன நடக்கப்போகின்றது என்பதை உணரவைத்தது. கூடவே வைத்தியசாலையில் கடமை மாற்றிக் கொண்டிருக்கும் அவர் மனைவியின் நினைவும் வந்தது. இந்த நிலையில் தான் உயிர் பிழைத்தால் மட்டும் போதும் என நினைத்தவராக சூழநின்றவர்களைக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டு தன் தாய் மொழியாம் தமிழ் மொழியில் தன்னை விட்டு விடும்படி கல்லும்

ஆரையும் வண்ணம் கெஞ்சினூர். அந்த தமிழ் வாக கேட்கக் கேட்க அவர்களின் ஆவேசம் அதிகரித்தது ஆ. அவர்கள் பதில் கூறவில்லை பதிலர்க் கூற தம் கைக் கிருந்த கம்புகளும் பொல் லுகளும் அவரை சாடின. கால களும் கைகளும் அவரை மோதின. ஒருவரை அடிக்க எத்தனை வீரர்கள். அவர்கள் வீரம் பலே வீரம்தான். இவ் வீரம் அவர்கள் பரம்பரை வழி வந்த வீரம் போலும். வேட்டி அவிழ்ந்து விழுந்தது. வாயினின்றும், மூக்கில் நின்றும் மன்னை பிளந்தும் செந்தீர் வழிந்தது. தரையிலே துவன்று விழுந்தார். நிர்வாணியாக வீதியிலே கிடந்தார். உருட்டி உருட்டி உடைத்துப் பந்தாடினர் உலுத்தர்கள். போடியின் உயிர் பிரிந்தது. உயிரிற்ற அவர் உடலைக்கூட விட்டுவைக்க விரும்பாது உடைத்தார்கள் அந்த பினம் தின்னிக் கழுகுகள்.

இவர் கதி இதுவென்றால் திருமதி பாலிப்போடிக்கு நடந்த கதியோ...!

பெண்ணென்றால் பேயும் இரங்கும். பேயும் இரங்கக் கூடிய பெண்மையை, மென்மையை, தன்மையைக்கொண்ட வளே ஒரு பெண். அந்தப் பெண்ணிற்கே இரக்கம்காட்டாத இவர்கள் யார்? பேயைவிடப் பயங்கரமானது எது என்று தெரியாதவர்கள் கேட்டால் உதாரணம் காட்டக்கூடிய வர்கள்.

பெண்மைக்குப் பெருமதிப்புக் கொடுக்கும் தன்மைக்குத் தனி மதிப்புக் கொடுப்பவர்கள் தமிழர்கள். மாற்றுன் மனைவியிலேயே மையல்கொண்டு அலையும் மதிகெட்ட பிண்டங்கள் பாலிப் போடியின் மனைவியைப் பங்கம் செய்ய முன்வந்தனர்.

தன் கணவருக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட பயங்கர முடிவை கேள் விப்பட்ட திருமதி பாலிப்போடி எதுவுமே செய்யத்தோன் ருதவராக அழுத வண்ணம் வைத் தியசாலையில் வேலை நின்றார். காடையர் கும்பல் வைத்தியசாலையின் உள்ளுழைந் தது. தன்னை இலக்கு வைத்தே அந்த சிங்கள் வெறியர் கூட்டம் வருவதைக் கண்ட அவர் ஒடி ஒழிந்துவிட முயன்றார் — ஆனால் அவர்களுடைய கழுகுக் கண்களில் இருந்து அவரால் தப்பிக்க முடியவில்லை.

அவர் கரம் பற்றி தர தரவென்று வெளியே இழுத்து வந்தனர் அந்த மாணம் கெட்டவர்கள், மனிதப்பிறவிகள் என்று அழைப்பதற்கே மதிப்பற்றவர்கள். வெளி யே

எனு வந்த அவர்கள் செய்த முதற் காரியம், அந்தத் திருமகளின் சேலையை உரிந்ததுதான் “கண்ணு கண்ணு” என்று பாஞ்சாலி அழுத குரல்கேட்டு அன்று கண்ணு இரங்கினானும். இன்று “அண்ணு அண்ணு” என்று அங்குநின்ற, அவரைச் சூழ்ந்து நின்ற அத்தனை பேரையும் கும்பிட்டு அழுதான். அவர்களில் ஒருவனுவது அக்கா தங்கையுடன் பிறந்திருக்கமாட்டானு? ஒருவனுக்காவது சகோதர பாசம் விறக்காதா? என்று அவர்களிடம் எதிர்பார்த்தான் — கெஞ்சினான்.

இரக்கம் சுரப்பதற்குப் பதிலாக அந்தமிருகங்களின் கண்களில் வெறியே தாண்டவமாடியது. அந்தியன் மனையிலையை அத்தனைபேர் மத்தியிலும் பிறந்த மேனியாக்கி — சீ... வெட்கம் கெட்ட பிறவிகள். அவதியுறும் அந்தத் தமிழிச்சியை ஆசைக் கண்கொண்டு நோக்கினார்; எச்சில் இலைக்காக ஏங்கித்தவிக்கும் சொற்றிநாய்கள், கேட்பார் அற்ற நிலையில் நிற்கும் அவளை விடுவார்களா. ஒன்றுகூடி அவளை மொய்த்தனர் பிறகு நடந்ததோ...!!!

அந்தத் தமிழ்மகளின் பெண்மையெங்கே, கற்பு எங்கே? பயிர்ப்பு எங்கே? ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தி என்று வாழும் தமிழ்ச் சமுதாயமே அன்று அவள் எத்தனை பேருக்குப் பங்கு போடப்பட்டாள் என்பதை, என்னிப்பார்! எச்சில் இலைக்கும், எலும்புத்துண்டுக்கும் ஏங்கித்தவித்து — அற்பச லுக்காக தமிழின தலைதக் காட்டிக் கொடுத்து — இணைந்து வாழ்வோம் என்று எணக்கூறும் ஆனும் வர்க்கத்தின் ஆசை வார்த்தைகளுக்கு ஆதரவு கொடுத்து நிற்கும் தமிழனே! உன்னை, உன்மனை வியை, உன் சகோதரியை, உன்தாயை பாவிப் போடியின் குடும்பத்தின் இடத்தில் நிறுத்தி வைத்துப்பார். அவர்களது கண்ணாக காவியம் உலகருத்தினில் உறைக்க வில்லையா? உன் உள்ளுணர்வைத் தொட்டுப் பதில்கூறு.

திருமதி பாவிப்போடி இரத்தப் பெருக்கெடுத்த நிலையில் உணர் விழுந்து கிடந்தார். அனைத்தையுமே பறிகொடுத்து விட்ட அவர் உடலிலே அப்பொழுது எஞ்சி நின்றது உயிர் மட்டுமதான் என்று அவர் விடுகின்ற மூச்சிலுல் உடலிலே ஏற்பட்ட அசைவுகள் உணர்த்தின. ஆண்டவா அவள் அப்பொழுதே இறந்திருக்கக் கூடாதா?

பிறந்த மேணியுடன் தன்னினையிழந்து கிடந்த அந்த நிலையிலே இறக்க விடுவதற்கும் அவர்களுக்கு வரவில்லை — உயிர் ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும் அவை உடலைவத்தியசாலைக்கு அன்மையில் இருக்கும் சிறிய நீர் நிலைக்கு இழுத்துச் சென்றனர்.

அந்த நீர் நிலையினுள்ளே ஒரு மரம். அதிலே முழங்கால எவு தன்னீரில் அவளை நிறுத்தி மரத்தோடு சேர்த்து வரிந்து கட்டினார். தலைவிரி கொலமாக கயிற் றில் பலத்திலே அவளுடல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. சில வென்ற தன்னீரின் குளிர்மையும், மரத்தின் நிழலும் அவளுக்கு சுயநினைவைக் கொடுத்தன. மெல்ல தலையை நிமிர்த்திப்பார்த்தாள். தான் எங்கு, எந்திலையில் இருக்கின்றேன் என்பதையும், தன்னைச்சுற்றி காதகர்கள் நிற்பதையும் கண்டு தனக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட கதியைக் கண்டு அவளுக்கு அழுகையேழுவதற்கு அழுதாள், அவள்கைகளோ மரத்தைவளைத்துப் பின்புறமாகக் கட்டியிருந்தால் அவர்களைக் கும்பிட்டுத்தானும் உயிர்ப் பிச்சை கேட்கமுடியாமல் இருந்தது.

அடுத்து, தப்பிப்பிறந்த அந்தத் தருக்கர் தமது தயவற்ற சித்திரவதையின் உச்சக்கட்டத்தை நிறைவேற்ற தயாராகினார். ஏற்கனவே வைத்தியசாலையில் இருந்து கையாடிவந்த “அசிட்” “நெட்றிக் திராகவம்” எனப்படும் எரிமருந்தை அது எத்தனமை வாய்ந்தது என்பதை விள்ளானம் கற்பவர்கள் அறிவர். ஒருவரின் மேனியிலே அது பட்டால் உடலை ஏற்று ஊடறுத்துச் செல்லும் சக்திவாய்ந்தது. அது அதை —

அவர்களில் ஒருவன் அவள் மேனியிலே கொட்ட முன் வந்தான். வைத்தியசாலையிலே கடமையாற்றும் அவள் அந்த அசிட்டின் தன்மையை அறிந்திருந்தாள். அவள் காரியத்தை உணர்ந்த அவள் “ஓ” வென்று அலறினார். அவளிட்டபயங்கர ஓசை அந்த வட்டாரம் முழுவதையும் அதிரவைத்தது. ஆனால் அங்குநின்ற எவ்வரையும் எதுவும் செய்யவில்லை. அசிட் போத்தலோடு வந்தவன் தன்கடமை செய்தான். கட்டப்பட்டிருந்த அவள் உடலில் அதை ஊற்று வதில் அவனுக்கு எதுவித சிரமமும் இருக்கவில்லை. போத்த வின் மூடியை அகற்றி அவள் மேனியெங்கும் கொட்டினான். அவளால் ஒட்டமுடியவில்லை, கைகொண்டு துடைக்க முடிய

ரத்தோடு கட்டியநிலையிலேயே நின்று அவலக்குரல்
பூபுமுப்போல நெளிந்தாள். அசிட் அவளது அங்கங்
களை எரித்து உள்ளறுப்புகளை துளைத்து ஊடறுத்துச் சென்றது.
உயிர்பிரிந்தது — அவள் என்ன பாடுபட்டிருப்பாள்.

சிந்தித்துப்பார்க்கவே சித்தம் கலங்குகின்றது. இத்தனையும் செய்த எத்தர்கள். ஜெக்காளமிடடுச் சிரித்தனர். அந்தக் கோரக்காட்சியை இரசித்தனர். இவை வெறும் கற்பணியல்ல — இப்படியும் நடக்குமா என்தான் என்னத்தோன்றும். அனைத்தும் அப்பட்டமான உண்மைச்சம்பவங்கள்.

இத்துன்பங்களையும், சித்திரவதைகளையும் அனுபவிக்க அவர்கள் செய்த பிழை யென்ன? தமிழராய் பிறந்தது ஒரு குற்றம். சிங்களவர் மத்தியிலே, சிங்களவரோடு வாழ்ந்தது மறுகுற்றம்.

ஆதாரம்: சுதந்திரன்

22 - 3 - 59

களுத்துறையிலே....!

பாண்டதுறையிலே குருக்களுக்கு நடந்த கோரச் சம் பவத்திற்கு சற்றும் குறைவில்லாத விதத்தில் களுத்துறையிலும் நடந்து முடிந்தது காடையர்கள் ஆட்சி.

களுத்துறை பழைய தெருவிலுள்ள கதிர்வேலாயுத கவாயி கோவில் வளவிற்குள் அங்கு அரசாங்க அலுவலகங்களில் பணிபுரியும் தமிழர்கள் குடியிருந்தார்கள்.

26ம் திகதி, அங்குவாழ தமிழர்கள் என்னிப்பார்த்திராத பேரிடி வீழ்ந்தநாள். கைகளில் ஆயுதம் தாங்கிய காடையர் கூட்டம் கோவில் வளவினுள் நுழைந்தது — அவர்தம் மூச்சிலே இனவெறி — பேச்சிலே இனவெறி — சொல்லிலே இனவெறி —

மூன்று பேர் இருந்த வீடு அது — அவர்கள் பெயர் தெய் வேந்திரம், சிவப்பிரகாசம், விஸ்வலிங்கம், அடியாட்கள் அடியெடுத்து வைத்தபோதே செய்த ஆர்ப்பாட்டங்கள் கேட்டுவயதினில் இளையவர்களான தெய்வேந்திரமும் சிவப்பிரகாசமும் ஓடி ஒளிந்து கொண்டனர், பாவம் விஸ்வலிங்கம் 59 வயதான கிழவர் — பத்துப்பிள்ளைகளின் தந்தை. மாஜிஸ்ரேட் நீதிமன்றத்தில் பணிபுரிந்து கொண்டிருந்தவர் — நன்கு அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தவேளை — அகப்பட்டுக் கொண்டார். போதாதா அவர்களுக்கு — போட்டுப்பிடித்தனர் பொல்லுகளாலும் தடிகளாலும். உடலெங்கும் காயம் — உதிரம் — தரையிலே வீழ்ந்தார் — தயவின்றி அடித்தனர் கெஞ்சினைர் — கேட்டார் — கும்பிட்டார் — கொலைவெறியே கொள்கையென வந்தவர்க்கு அவர்தம் குரல்கேட்குமா? — ஒயவில்லை அவர்கள் வெறியாட்டம் — அவர் ஒய்ந்து விட்டார். வாயிலிருந்து நுரைவெளியேறியது — அசைனின்றிக் கிடந்தார் — ஆன்முடிந்தார் என அவர்கள் என்னினர் — ஆனந்த அக்களிப்பு, போகுமுன்பு இன்னுமொரு சாதனையை செய்ய என்னினர். கோவில் குதிரைவாகனத்தைத் தூக்கி அவர்மீது பாரமேற்றிவிட்டுச் சென்றனர் — பிரியாத உயி

ாடு அந்தப் பெசியவர் பெரும்பாடுபட்டார் — உதவிக்கோயாருமில்லை மறுநாள் பொலிசார் வந்து மீட்டு வைத்தியசாலையில் அனுமதித்தனர். ஆனால் காலன் அவரை வாழ அனுமதிக்கவில்லை அவர் உயிர் பிரிந்தேவிட்டது.

கோவில் குருக்களும் மனைவியும் ஓடித்தப்பனர். சங்கைக்குரிய முத்தையாபிள்ளை பாதிரியாரும் மனைவியும் மூன்று பிள்ளைகளும் பக்கத்தே உள்ள சிங்கள வீடோன்றில் தஞ்சம்புகுந்தனர்—ஆனால் வெறியர்களின் அச்சுறுத்தலால் அங்கும் இருக்க முடியவில்லை — வெளியேற்றப்பட்டனர். அவர்களின் நல்லகாலம் அங்குவந்த பொவில்வண்டி அவர்கட்குப் புகவிடம் கொடுத்தது பிழைத்தனர். ஆனால் பொருட்கள் அங்கத்தையும் இழந்தனர்.

சிவகுரு ஒவசியர், கந்தப்பு ஒவசியர், சி. டபிள்யூ. அருள்நாயகம். நகை அடைவுபிடிப்பாளர் ராஜரத்தினம். திரு. பர்ணாந்து. திரு. சிறில். காடையர் வெறிக்கு இலக்கானினர்.

ஆனால் திரு. செல்லையாண்டு நடந்த கதியோ...!

புகையிரத நிலையவீதியும், பிரதான வீதியும் சந்திக்கும் சந்தியிலுள்ள சரஸ்மாலை ஸ்டோர் உரிமையாளர்தான்திரு. ஏ. செல்லையா, செனிவிரெத்தின பிளேசில் சொந்தமாக ஒரு வீடும் அவருக்கு இருந்தது—களுத்துறையில் காடையர் வெறி கொண்டலேந்த அதே 26-ம் திகதி குண்டர்கள் அவருடைய வீட்டில்வந்து குவிந்தனர். அப்பொழுது அங்கு இருந்தவர்கள், திரு. செல்லையா, அவர்மனைவி, சிறுகுழந்தை — சில உறவினர்கள். உறவினர்கள் எப்படியோ ஓடித்தப்பிவிட்டனர்.

செல்லையா அவர்கள்கையில் அகப்பட்டார். தொடங்கியது அவர்கள் துன்புறுத்தல்கள். அடி அடி யென்று அடித்தபின்னரும் — அவர்கள் ஆத்திரம் தனியவில்லை. பாணந்துறையில் குருக்களுக்கு அவர்கள் நடத்திமுடித்த நாடகத்தை இங்கு புதுவிதமாக அரங்கேற்ற நினைத்தனர். அடியால் — உதையால் — வதையால் செயலிழந்து விழுந்துவிட்ட செல்லையாவை மெத்தையிலே வைத்துச் சுருட்டிக் கட்டினர் — இரக்கமேஇல்லா இரணியர்கள், அப்படியே அந்த மெத்தையோடு அவருக்குத் தீ மூட்டினர். தீ பற்றி எரிந்தது — விலகி ஓடமுடியுமா — சுற்றியுள்ள மெத்தையிலே சுவாஸ் விட்டெரியும் நெருப்பிலே கடுபட்டார் — பொசங்கினார் — தாங்க

கொன்ற வேதனையால் அவலக்குரல் எழுப்பினார்.

கஞக்கோ — ஆகா... என்ன அற்புதமான காட்சி... அநிலையிலே அப்படியே தூக்கிக் சென்று கிணற்றிலே போட்ட னர் — தீசுட்ட காயத்தோடு அசையமுடியாத நிலையில் நீரிலே வேறு திக்குமுக்காடி இறந்தார் —

அடுத்தது அவர்கள் இலக்கு அவர்மணிலி, அந்த அம்மையார் தெய்வாகினமாக அவர்கள் கையில் அகப்படவில்லை: பார்சல் அறை யொன்றில் பார்சலோடு பார்சலாக அவர் பதுங்கிக்கொண்டார். அவர்கள் கண்ணில் அவர் படவே இல்லை — அவர்மட்டும் அகப்பட்டிருந்தால்—கிரிபத்கொடையிலும் — மகாஷ்யாவிலும் அந்தந்தாய்மார் அடைந்த அனுபவங்கள் அவருக்கும் கிடைத்தே இருக்கும். தெய்வத்தின்செயல் தான் தப்பிவிட்டார். நல்லகாலம் எப்படியோ அவர்கள் குழந்தையும் உயிரோடு பிழைத்துவிட்டது—கும்பிட்ட பாலகனின் கரத்தை குண்டால்தறித்த குணம்படைத்த குண்டர்களைச் சார்ந்தவர்கள்தானே. இவர்களும். பிழைத்தும் பயன்னன் அவரோடு தானும் பிள்ளையும் போயிருக்கக் கூடாதா என்று அந்த அம்மையார் அலறித்துடித்தார். ஆனால்வரும்காலத்தில் நடந்து முடிந்துவிட்ட இந்த வரலாறுகளுக்குச் சாட்சி சொல்ல வேண்டுமென்பதற்காக ததான் இறைவன் அவர்களை வாழவைத்துள்ளானே?

அதே வீட்டில் அவர்களோடு வாழ்ந்த அவர்கள் உறவினர் இராசரெத்தினமும் கொலை செய்யப்பட்டார்...

ஆதாரம்: சுதந்திரன்
5 — 4 — 59

ஹிங்குராகொடையிலே...!

அவர் ஒரு தமிழ் ஆசிரியர். தமிழனுப்ப பிறந்து தமிழேயே படிப்பிக்கு, தமிழுக்காகவே வாழ்ந்தவர். பெயர் சரவணமுத்து கந்தப்பு. கரவெட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர் ஹிங்குராகொடையிலே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார் —

தமிழ்ப்பற்று மிக்கவர் — சந்தர்ப்பம் வரும்போது எல்லாம் தமிழுக்காக மற்றவர்களோடு சொற்போராடும் சந்தர்ப்பத்தை விட்டுக் கொடுக்காதவர். மனைவி பெயர் வள்ளியம்மை, பிள்ளைகளோ ஐந்து, அவர்கள் ஊரினிலே. இவர் மட்டும் தனிமையாக இங்கு கடமையாற்றிவந்தார்.

“எழுத்தறிவித்தவன் இறைவன்” இப்பொன்மொழியை புல்லர்கள் அறிந்திருக்க நியாயமில்லை. தமிழன், அதுவும் யாழ்ப்பாணத்தவன் தம்மிடையிலே வாழ்ந்து கொண்டு தன் நாட்டையும் மொழியையும் பற்றித் தம்பட்டம் அடிப்பதா? என்ற துவேஷ உணர்வு அவர்களிடையே புகைந்துகொண்டே இருந்தது. அந்தப் புகைச்சல் பெருந்தியாய் பற்றி எரிவதற்கு இனக்கலவரம் அவர்களுக்கு ஒரு சந்தர்ப்பத்தை ஏற்படுத் திக் கொடுத்தது. அவர்களின் பலிவாங்கும் படலத்தை நிறைவேற்ற இதைப் பயன்படுத்தத் தவறவில்லை.

ஆயுதங்கள் தாங்கிய குண்டர் கூட்டம் ஒன்று ஆசிரியரிடம் சென்றது — தனித்து நின்ற அவரைச்சுற்றிச் சூழ்ந்து கொண்டது — “என்ன? ஏன் வந்திர்கள்” என்று கேட்பதற்கு முன்னரே அவர்கள் என்னிவந்ததை முடித்துவிட்டார்கள். ஜுலியஸ் சிசருக்கு ஏற்பட்ட மரணத்தைவிடப் பயங்கரம். சுற்றிநின்றவர்கள் மாறி மாறிக் கட்டாரிகளால் துளைத்தார்கள். குத்திக் கிழித்து அங்கம் அங்கமாய் அறுத்தார்கள். ஆடு மாடு வெட்டப்படுவதைப்போல் துண்டங்கள் ஆக்கி னார்கள்.

ஆனால் கணவனுக்கு நடந்த கதியை மனைவியோ அறிய வில்லை. பொட்டோடும், பூவோடும் தாவியோடும் இருந்து

தான் — நீண்ட நாட்களாக கணவனிடமிருந்து எது தகவலும் இல்லை அதையிட்டு அவர் அவளை சிரத்தை எடு வில்லை. மாதம் ஒன்றுன்று. ஆசிரியரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த திருமணம் ஒன்று ஊரிலே நடப்பதற்கு நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது அந்தத்திருமணத்திற்கு அவர் கட்டாயம் வருவார் என எதிர்பார்த்தார்கள். வீடு மணக்கோலம் பூண்டது — ஆசிரியர் சரணவணமுத்து கந்தப்புவை அவர்கள் எதிர்பார்த்தார்கள் — அவர் வரவில்லை. ஆனால்... பொலிஸ் வந்தது. அவர்கள் கொண்டுவந்த செய்திவந்தது. அது, ஒரு மாதத்திற்கு முன்னர் ஆசிரியருக்கு ஏற்பட்டுவிட்ட அவலமான மரணத்தைப் பற்றிய செய்தி.

மணவீடு பின்வீடானது, மாங்கலியம் கட்டவிருந்த வீட்டில் ஆசியரின் மனைவி மாங்கலியத்தை அறுத்தாள், பூச்சுடவிருந்த வீட்டில் அத்தாய் பூவை இழந்தாள் — பொட்டை இழந்தாள். அழுகுரால் அங்கு அவலமெழுப்பியது. அன்னையும் பிள்ளைகளும் கட்டி அழுதனர்.

இது ஆசிரியருக்கு நடந்த கதி. இன்னுமோர் இளந்தாய் — இருபிள்ளைகளுக்கு அன்னை. கயவர்கள் கண்களில் அவள் பட்டுவிட்டாள். இவர்களின் கைகளில் அகப்பட்ட தமிழ்த்தாய்க்குலம் அடைந்து வரும் அவலத்தை அவள் அறிந்தே இருந்தாள் — அகப்பட்டால் கற்றை மட்டுமல்ல உயிரையும் இழக்கப்போவது திண்ணம். தான் இறந்து விட்டால் தன்பிள்ளைகளின் கதி! எனவே அவள் தீவிரமாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள் — தான் பெற்ற இரு செல்வங்களையும் தூக்கி அணைத்துக் கொண்டு ஒடினாள். அவளது கண்களுக்கு அந்த ஆழமான கிணறு தென்பட்டது. கிணற்றின் விழிம்பிலே வந்து நின்றவள் திரும்பிப்பார்த்தாள். அவர்கள் அவளை நெருங்கிவிட்டார்கள். மறு கணம் “தொம்” என்ற பேரொலி கிணற்றினாளே எதி ரொலித்தது. மூன்று ஒருவங்கள் ஒன்றாக விழுந்த அதிர்ச்சியில் கிணற்றுநீர் ஒருமுறை கொந்தளித்து. அலைமழுப்பி ஒய்ந்தது. ஒருவரை ஒருவர் அணைத்தபடியே தீக்குமுக்காடி மாண்டனர் அந்த நலீன நல்ல தங்காளும் பிள்ளைகளும்.

ஆதாரம்: சுதந்திரன்.
1 - 2 . 59

கிரிபத்கொடையிலே....!

மகாலுயாவிலே நடைபெற்ற மனிதத் தன்மையற்ற செயல்போன்று கிரிபத்கொடையிலும் ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. இதுநடந்தது மே 27 ம் நாள் இரவு.

அது நான்கு பிள்ளைகளையும் பெற்றேரையும் உள்ளடக்கிய ஆஹுபேர் கொண்ட குடும்பம். சற்று வசதிப்படைத்தத் வர்கள். நாடெங்கன்னும் நடந்து கொண்டிருக்கும் நாசகாரா செயல்களைக் கேள்வியுற்ற பொழுதும், அங்கு வாழ்ந்த பெரும்பான்மையோர் உயிருக்கு அஞ்சி எங்கெங்கோ ஓடிவிட்ட பொழுதும், இந்தக் குடும்பம் மட்டும் இருந்த வீட்டை விட்டு, அசையவேயில்லை அங்கேயே இருந்தனர்.

காரணம் அவர்கள் அங்குவாழ்ந்த விதம் அப்படி; அண்ணனும், தம்பியாய் சகோதரியாய், ஆபத்துவேளைகளில் அடுத்தவர்க்கு உதவும் தமிழ்னுக்கே உரித்தான் தனிப்பண்பு நிறைந்தவர்களாய் அவர்கள் அங்கு வாழ்ந்தவர்கள். பாலுண்ட வீட்டிற்கு பாதகம் செய்யும் பாவிகளாய் அங்கிருந்த சிங்களவர் இருப்பார்கள் என்று அவர்கள் கனவிலும் கருதியிருக்க வில்லை — அத்தோடு எதற்கும் அஞ்சாத நெஞ்சினனும் அக்குடும்பத்தலைவன் இருந்ததும் ஒருகாரணம்.

தமிழன் தங்களுக்கு அஞ்சி, அடங்கி அடிபணிந்து வாழ வேண்டும் என்பதே சிங்களவரின் இரத்தத்தோடு ஊறிய எண்ணம். அவர்களின் அந்த எண்ணத்தையே மாற்றிவிடக் கூடியவகையிலே அக்குடும்பம் அங்கு அடிபணியாக கொள்கையை அழுவ நடத்திவந்தது அங்குவாழ் சிங்களவர்க்கு ஆச்சரியத்தையும், அதிருப்பதியையும் உண்டுபண்ணும் விதமாக இருந்தது. அத்தகைய அவர்கள் தம் அஞ்சாமைக்கும், வீரத்திற்கும் முடிவுகட்ட எண்ணியே அன்று அந்த சிங்களக் குண்டர் கூட்டம் படையெடுத்தது.

சில தடியர்கள் முதல்வந்தனர், அக்குடும்பத்தினரை வீட்டை விட்டு வெளியேறும்படி ஏற்கனவே எச்சரிக்கை செய்ததின்படி அவர்களை “நீங்கள் இன்னும் போகவில்லையா?” என்று

கேட்டனர். அதற்கு அக்குடும்பத்தலைவன் “நாங்க மில்லீ, போவதற்கு என்னமும் இல்லை” என்று ப. ஆதார். கர்விக் கொண்டே பின்வாங்கிச் சென்ற காடையர்க்கும் இன்னும் சிலரோடு கூடியவந்து தங்கள் காடைத்தனங்களைக் காட்ட ஆரம்பித்தது.

அவ்விட்டை நோக்கி கற்களால் ஏறிந்தனர். பேசக் கூடாத தூஷணைகளால் நிந்தித்தனர். அவர்களின் அட்டகா சம் சகிக்கக் கூடியதாக இல்லை. வீட்டுக்காரரின் பொறுமை எல்லை கடந்தது. அதுவரை கட்டுப்படுத்தி வைத்திருந்த அவர் வீரத்திற்கு விடுதலை கொடுத்தார். அவர் தன் துப்பாக் கியை எடுத்து தோட்டாவை மாட்டி குண்டர்கள் இருந்த பக்கமாகச் சுட்டார்.

வேட்டு ஓவிகேட்டதும்தான் தாமதம் அந்த அயலே அமைதி நிலவியது. ஆரப்பாட்டம் செய்த குண்டர்கள் இருந்த இடம் காலியாக இருந்தது. அந்த வாய்விச்ச வீரர்கள் எங்கே மறைந்தார் என்பது தெரியவில்லை.

அவர்கள் ஒடிவிட்டாலும் அடுத்து ஏதும் நடக்கலாம் என்பதை அனுமானித்திருந்த அவர்கள் வீட்டுக்கதலை இழுத்துச் சாத்தி உட்புறமாகத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டனர். அந்த அநாதரவான குடும்பத்திற்கு அடைக் கலம்தர யாரும் இல்லை, அந்த ஆண்டவன் ஒருவனைத்தவிர. அவன் ஒருவனையே நம்பி அக்குடும்பம் பிரார்த்தனையில் கடுபட்டது, அதுதான் அக்குடும்பம் ஒருங்கிணைந்து செய்த இறுதிப் பிரார்த்தனை.

சற்றுநேரத்தில் பெருத்த ஆரவாரம் வீட்டிற்கு வெளியே கேட்டது. இம்முறை சமார் இருநூறுக்கும் அதிகமானேர் அங்கு வீட்டின் முன்னே வந்து நின்றிருந்தனர். இம்முறை அவர்களை சமாளிப்பது தனித்தொருவனால் முடியாத காரியம் என்பதை ஊகித்துக் கொண்டார் குடும்பத்தலைவர்.

பிள்ளைகளோ பயத்தினால் கூச்சவிட்டு அழுததொடங்கிவிட்டனர். இனியும் ஏதாகிலும் செய்யாவிட்டால் குடும்பமே நிர்மூலமாக்கப்பட்டுவிடும் என்பதையுணர்ந்த அவரும் மனவியும் தாமிறந்தாலும் பிள்ளைகளாவது தப்பிப்பிழைக் கட்டும் என்று தீர்மானித்தனர்.

கதவினைப் பெயர்க்கும் முயற்சியில் குண்டர் கூட்டம் கடுபட்டது. திடீரென வீட்டின் ஒருபக்கம் தீ மூட்டப்பட்டு

தொடங்கியது. வீட்டுத்தலைவன் தூரிதமாய் இயங்கி டின் பின்புறமுள்ள வழியால் பிள்ளைகளை வெளியே அனுப்பினார். மறுகணம் —

வீட்டில்கதவு படார் என்று பெயர்ந்தது. தொடர்ந்து காடையர் கூட்டம் கர்ச்சனை செய்து கொண்டே வீட்டினுள் பிரவேசித்தது. எஞ்சி நின்ற அந்தக் குடும்பத் தலைவன் மேலும் தலைவிமேலும் பாய்ந்தது. இருவரையும் இழுத்து வெளியே கொண்டுவந்தனர். அதன் பின்பு ஒருவருக்கு ஒருவர் என்ன நடந்தது என்று இருவருக்கும் தெரியாது. ஆனால் நடந்ததோ!

நடந்தவற்றை எழுதத் தொடங்குகையில் என்மனம் வேதனையால் கட்டுக் கடங்காத நிலையில் தவிக்கின்றது. கரம் கூச்சின்றது. என் பேனுமுனை தொடர்ந்து எழுத்துக்களை வடிப்பதற்குத் தயங்குகின்றது. ஆயினும் மிருக்சாதி யிடையே தமிழனம் ஒன்றினைந்து வாழ முடியாது என்பதை விளக்குவதற்காக அந்த அபாக்கியமான, அவலமான, அசிங்கமான சம்பவங்களை எழுதுவதைவிட எனக்குவேறு வகை தெரியவில்லை. நான் எழுதுவதையிட்டு தமிழ்க்குலம் என்னை மன்னிக்கட்டும், தாய்க்குலம் என்னை மன்னிக்கட்டும். இந்த மரணப் போராட்டத்தில் இறந்துமிழிறவாதவளாக அந்தத்தாய் மழுத்தின் எங்கோ ஒருமூலியில் இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தால் அவர் என்னை மன்னிக்கட்டும்.

அந்தத் தமிழ்த்தானை, மானம் ஒன்றே பெரிதெனக் கொண்டு வாழ்ந்த அந்த மறத்தானை. புனிதத்தன்மையே பெரிது, கற்புள்பதுகணவனுக்குமட்டுமே காணிக்கை கொடுக்கும் மலர் என்பதைக் கடைப் பிடித்து வந்த அந்த மறவர் குடிமஸ்கையை வீதிக்கு இழுத்து வந்த கயவர், பகைவளைப் பழிவாங்குவது என்றால் அவர்கள் மரபில் இதுதான் முறையென்று இலக்கணம் வகுத்துக் கொண்ட இயக்கர், அவளின் முந்தாணைபற்றி துகிலுரிந்தனர் — அவள் போராடினால் — வாதாடினால் — முடியாது போகவே கெஞ்சினால் — கதறினால் கும்பிட்டாள். பற்றிய சேலையை விட்டுவிட வாஅவர்ஸ் கபிடித்தார்கள் — நினைத்ததைச் செய்து முடித்தார்கள்.

இடைக்குக் கிழே உடையொன்றுமின்றி இப்பொழுது அந்தத்தாய் நின்றான். பிறகு நடந்ததோ — மகாஒயாவில் திருமதி பாவிப்போடிக்கு நடந்த அதேகெதி, அதுவும் நடுத்தருவிலே — ஒருவரா... இருவரா... சி... நாய்ச்சாதி ...

அவள் அலறினான் ஆண்டவனை வழுத்தினான். ஆக ஆண்டவனுக்கும் அவ்வப்பலையின் குரல் கேட்க போலும். ஒருவேளை இப்படியும் நடந்தாற்தான் தமிழில் நிலையை உணரும் என்பதற்காக, விழிப்படையும் என்பதற்காக அந்த ஆண்டவன் மௌனம் சாதித்தான் போலும்.

எதை எதை அத்தாயின் அங்கங்களில் எங்கெங்கு செலுத்த முடியுமோ அங்கெல்லாம் செலுத்தினார்கள். அந்த மிருகங்களில் ஒருவன் — ஸனத்தன்மைக்கென்றே பிறவி எடுத்த ஒரு பிண்டம். தன்கையில் வைத்திருந்த “டோர்ச்” லைட்டைக்கூட ... தூ ... மேற்கொண்டு அச்சம்பவங்களை எப்படி விபரிக்கமுடியும். அந்த அன்னையின் அவலதிலையை இதற்குமேலும் நான் விபரித்தால் அந்தக் கொடியவர்கள் செய்ததைவிட என்பேரு பெருங்கொடுமை செய்ததாகி விடும் என அஞ்சுகிறேன்.

ஆனால் அந்தத்தாயின் கண்ணீரும் கதறலும் யாரையும் கரைத்து விடவில்லை, அவர்கள் செய்யும் எந்தச் செயலையும் தடுத்துவிடவில்லை, செய்ய நினைத்ததை யெல்லாம் செய்தே முடித்தார்கள்.

அத்தாயும் பெண்ணையும் பிறந்ததின் பயனை—அதுவும் தமிழ்ப் பெண்ணையும் பிறந்ததின் பயனை — தமிழ்ப் பெண்ணையும் பிறந்து சிங்களவரிடையே வாழ்ந்ததின் பயனை உத்தரித்தாள்.

அவளின் கதி அதுவென்றால் அவள் கணவனின் கதி? மனைவிப்படும் இந்த மானபங்கங்கள் எதையும் பார்க்கும் தூர்ப்பாக்கியம் அவருக்குக் கிடைக்கவில்லை, கட்டிய மனைவி கயவர்கள் கையில் இந்நிலையில் இருக்கும்போது — அவர் உயிருடனேயே எரியுட்டப்பட்டு எரிந்து கருகிக் கட்டையாகி விட்டார். அவர் வாழ்வு முடிந்துவிட்டது. அந்தத்தாயும் அதேநிலைக்கு ஆளாகிவாழ்வின்விளி மபிலேநின் ருகொண்டிருந்தாள். அதற்கிடையில் எங்கிருந்தோ ஒரு பொலின் வண்டி வந்தது, பெண்ணிடம் பித்தலாட்டம் காட்டியபேட்கள் ஓடிமறைந்தனர் ... அத்தாய் குற்றுயிராய் கிடந்து பொலிசாரால் காப்பாற்றப்பட்டார்.

நான்குபிள்ளைகளில் ஒரு குழந்தைக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியவில்லை. மூன்று பிள்ளைகளும் அன்னையும் நடுத்தெருவில். இவைமட்டுமா இவைபோன்ற சம்பங்கள் எத்த

விவராமல் புதையுண்ட வேதனைச் சரித்திரங்கள். திரவதைகள் எத்தனை... எத்தனையோ...!

அம்மாதம் 22 ம் திகதி முதல் 27 ம் திகதி வரை நடந்த பயங்கர, பலாத்காரச் சம்பவங்கள் கணக்கிலிடங்கா. இவ்வசக் கணக்கான பெறுமதியுள்ள பொருட்களையும், பணங்களையும், வீடுகளையும் தமிழ்மக்கள் இழந்தனர் — கடைகள் பல தீக்கிரையாக்கப்பட்டும், சூறையாடவும்பட்டன. தமிழர்கள் சிங்களப்பகுதிகளில் எங்கெல்லாம் வாழுந்தார்களோ அங்கெல்லாம் அவர்கள் கைப்பற்றிய அரசாங்க வாகனங்கள் மூலம் சென்று அட்டேழியம் புரிந்தனர் ...

ஆதாரம் சுதந்திரன்:

1 - 3 - 59

பண்டாரநாயகாவின் பாதுகச் செயல்கள்.

ஒரு நாட்டின் பிரதமராக இருப்பவர் நிட்சயமாக ஒரு இனச்சார்பானவராக இருக்கமுடியாது. எல்லோரும் அவர் மக்கள். அவர் ஏற்படுத்தும் சட்டங்களும், ஒழுங்குகளும் எல்லோருக்கும் பொதுவானதாக இருக்கும். ஆனால் அன்று ஆட்சிபீடத்தில் இருந்த பண்டாரநாயக்காவிற்கு மட்டும், தமிழர்கள் மனிதர்களாகவோ, இந்நாட்டின் முக்கிய பிரஜை களில் ஒருவர்களாகவோ தெரியவில்லை. அதன் காரணம் தான் தனிப்பட்ட செனிவிரைத்தினுள்ளி மரணத்திற்காக அவரை வானேவியில் ஒப்பாரிவைக்கத் தூண்டியது.

இத்தனை கொலைகளும், கொள்ளைகளும், கற்பழிப்பு நிகழ்ச் சிகளும் பயங்கரமாதத் தலைதூக்கி இருந்த இந்த வேளையிலே எதுவித அசம்பாவிதங்களும் நடவாதது போல் அமைதியாக இருந்த ஒரே மனிதர், நாட்டின் பிரதமர், நல்லறிஞர் பண்டாரநாயகா மட்டும் தான். “இடுக்கண்வரும்காலநகுக” என்ற தமிழ் வாக்கை எங்கேயும் படித்தாரோ என்னவோ?

மே 27 ம் நாள் காலை 7 - 15 மணிக்கு நாட்டின் அவலநிலை கண்டு அஞ்சிய பிரமுகர்க்கும் ஒன்று பிரதமர் பண்டாரநாயக்காவை ரேஸ்மிட் பிளேசிலுள்ள அவர் இல்லத்தில் சென்று சந்தித்தது. அந்த நன்நோக்கக் குழுவில் உறுப்பினர்களாக, திருவாளர்கள் ஆர். ச. ஜயத்திலக. பா. உ. ஏ. எச். மகன்மாக் கர் பா. உ. சேர். ராசீக் பரீட், பா. உ. டாக்டர் எம். பி. ட்ரா ஹமன் பா. உ. சேர் அருணசலம் மகாதேவன். செல்வின் சமரலீரா. எல். சி. பி. ஏ., ஆர். எப். எஸ். ஐ. மெல். சாம்பா. தேவர் குரியசேனை. ஸ்ரீபன் சமரக்கொடி. ஜே. தியாக ராஜா, டாக்டர். எம். ஜி. பெரேரா ஆகியோர் இருந்தனர்.

இவர்கள் அப்பொழுது நாடு இருந்த தூர்ப்பாக்கியமான நிலைமையையும், உடனடியாக அவசரகாலச்சட்டம் பிரகட

வண்டியதின் அவசியத்தையும் பிரதமருக்கு றி விவியறுத்தினர். ஆனால் பிரதமர் பண்டாரவா. இத்தனையும் நடந்து முடிந்தபின்னாலும் நாக்குச்சமீன் றி அவர்களுக்குக் கூறிய பதில் “தற்பொழுது சம்பவங்கள் எல்லாம் மிகைப்பட்டுத்திக் கூறப்படுகின்றனவே ஒழிய அவசரகாலச் சட்டம் பிறப்பிப்பதற்கு அவசிய மில்லை” என்று கூறிமறுத்துவிட்டார். அவரைப் பேட்டிகானச் சென்ற அந்த நண்ணேக்கக் குழுவினர் தோல்வியோடு, பிரதமரின் விபரித போக்கினால் மனமுடைந்து திரும்பினர்.

பண்டாரநாயக்கா இத்தகைய கருத்தினைக் கூறிக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் கொழும்பு புறக்கோட்டையிலே 15 கடைகள் குண்டர்களின் செயலால் திப்பற்றி ஏரிந்து கொண்டிருந்தன. மருதானை, வெள்ளவத்தை, இரத்மலானை, குருநாகல், பாணந்துறை, கருத்துறை, பதுளை, காலி, மாத்தறை, வெலிகம், மகாஞ்சியா, கிரிபத்கொடை போன்ற இடங்களில்; கொளையும், கொள்ளையும், கற்பழிப்பும், தமிழர்களின் அழிவும் நடந்துகொண்டே இருந்தன — இச் செய்கையின் மூலம் தமிழர்கள் நலனில் பண்டாரநாயகா கொண்டிருந்த அக்கறை எத்தகையது என்பதை துலாம்பரமாக விளங்கிக் கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது.

இறுதியாக 27 ம் திகதி நண்பகலுக்குப் பின்னரே, அது வும்தேசாதிபதியின் ஆலோசனையின் பின்னரே பண்டாரநாயகா அவசரகாலச்சட்டத்தைப் பிரகடனப்படுத்த சம்மதித்தார் —

இந்திலையிலே அகதிகளாக்கப்பட்ட தமிழர்கள். அடைக்கலம் புகுவதற்கு அகதிகள் முகாமாக கொழும்பு ரேயல் கல்லூரி அமைக்கப்பட்டது. சுமார் 12000 தமிழர்கள் அங்கு தஞ்சம் புகுந்தனர். ஆனால் அங்கும் வகுப்புவாதம் தலைவிரித்தாடியது. ஏனெனில் அங்கு அவர்களுக்குக் கடமையாற்ற அமர்த்தப்பட்டிருந்தவர்கள் சிங்களவர்களே. அங்கு பார்வையிட வந்த சிங்கள அரசியல்வாதிகளில் ஒருவர் அங்கு காணப்பட்ட தமிழ்ச் சொற்களை அகற்றி சிங்களத்திலே எழுதக் கட்டளையிட்டாராம்.

இச்சந்தர்ப்பத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் எதுவித அசம்பாவிதங்களுக்கும் ஆளாகாது, ஒருவேளை தங்களுக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம் என அஞ்சிய யாழ்ப்பாணம் வாழ் சிங்களவர்கள் முன்மோசனையோடு பாதுகாப்புத் தேடி வந்துவிட்டனர்.

அப்படி வந்தவர்கள் யாழிப்பாணத்தில் தமச் தீங்குகளும் இல்லையென அறிவித்த பின்னரே அகதிகள் முகாயில் இருந்த தமிழருக்கு வீந்து— சா— பட்டிருந்த உணவுப் பொருட்கள் சீராக விநியோகிக்கப் பட்டன. அவையும் சிங்களவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட உணவுவிலும் பார்க்க மிகவும் தரங் குறைந்ததும் மட்டரக மானவையாகவும் இருந்தன.

தமிழன் இத்தகைய இன்னல்களை அடைந்தபோதும், வீடிழந்து, பொருளிழந்து, உயிர்களை இழந்து அகதிகளாக, அனுதைகளாக 12000 பேர் ஞேயல் கல்லூரியில் அடைக்கலம் புகுந்தபோதும் நாட்டின் பிரதமராய் இருந்த பண்டார நாயக்கா ஒருமுறையேனும் இந்தப் பரிதாபத்துக்கு உரியவர்களை வந்து பார்வையிடவில்லை, ஆனால் யாழிப்பாணத்தில் இருந்து எதுவித இன்னல்களுமடையாது வீண் மன அச்சத் தின் பேரில் பாதுகாப்புத்தேடி கொழும்பு வந்தடைந்த சிங்கள மக்களை வரவேற்று பார்வையிட்ட முதல் மனிதன் திரு. பண்டாரநாயக்காதான் என்றால் அவரது இனப்பற்றுக்கும் தமிழர் மீது அவர் கொண்டிருந்ந பாரபடசத்திற்கும் இதைவிட பிறவிக்கம் தேவையில்லை.

மேற்படி சம்பவங்கள் யாவும் நடந்து முடிந்து நாடெங்கும் ஓரளவு அமைத்திநிலவிய நாள் ஐஉன் 3-ல் அரசாங்கக்கட்சியின் பாரானுமன்றக்குழு பாரானுமன்றத்தில் கூடியது. அப்போது — பிரதமர் ஆற்றிய உரையையும், ஏனைய சிங்களப் பிரதிநிதிகளின் கருத்துக்களையும் இங்கே சுற்று நாம் அவதானித்தால், தமிழைப் பொறுத்தவரையில் சிங்கள இனத்தைச் சார்ந்த எவ்வரையும் தமிழன் நம்பி வாழ்முடியாது என்ற நிலைக்கு நிச்சயம் தன்மானமிக்க ஒவ்வொரு தமிழனும் வந்துதான் தீரவேண்டும்.

பாராஞ்சுமன்றக் குழுவினிலே...!

பிரதமர்:- “இராணுவத்தினதும் கடற்படையினதும் உதவியைக் கொண்டே என்னால் இந்த நாட்டை ஆட்சிசெய்ய முடியும், இந்த அரசாங்கத்தின் மதிப்பைக் குறைக்கும் வகையில் ஈடுபடும் தீவிரவாதிகளை, இவர்கள் வடக்கில் இருந்து வந்தாலென்ன மேற்கீல் இருந்து வந்தாலென்ன இவர்களை தலையெடுக்காமல் செய்வதற்கு நான் சில குறிப்பிட்ட நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளேன். இதன் காரணத்தால் இவ்வரசாங்கத்தை இராணுவத்தின் துணைகொண்டே இன்னும் 50 வருடங்களுக்கு நடத்த வேண்டியிருந்தாலும் நான் அதற்குத் தயாராகவே இருக்கிறேன்.

விவர நினைக்கிறார்கள் இவ்வரசாங்கம் பலவீணமானது என்று. இதனால் கடந்த சில நாட்களாக இடம்பெற்ற சம்பவங்களின் நிமித்தம் இவ்வரசாங்கம் கவிழ்ந்துவிடும் என்று எதிர்பார்த்ததில் வியப்பு எதுவுமில்லை. ஆனால் அவர்கள் என்னையும் பிழையானது என நிருபிக்கப்பட்டுள்ளிட்டது. அரசாங்கம் என்று மில்லாதவாறு உறுதியாக இருக்கிறது. கடந்த பத்துத்தினங்களிலும் மேற்கொண்ட நடவடிக்கைகளின் அடிப்படையில், இந்த அரசாங்கம் எத்தகைய பலம் வாய்ந்தது என்பதை மக்களுக்கு நான் எடுத்துக்கொட்ட முடியும்.”

என்று கூறிய பிரதமர் அவசரகாலநிலைமை பிறப்பிக்கப்பட்டதற்குரிய காரணங்களை எடுத்து விளக்கினார். தமிழரசுக்கட்சியின் மாநாட்டில் தொடங்கிய அவர் பொலநறுவையில் புகையிரதம் மறிக்கப்பட்டதையும், மட்டக்களப்பில் புகையிரதம் தடம் புரட்டப்பட்டதையும், தோட்டச்சொந்தக்காரரான டி. ஏ. செனிவிரத்திலே சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட சம்பவத்தையும் விபரித்த அவர், இதனைத்தொடர்ந்து நாட்டின் நாலரபுறங்களிலும் வண்முறை சம்பவங்கள் தலையெடுத்ததையும் இறுதியில் அவற்றை அடக்குதற்கு அவசரகாலச் சட்டத்தை பிறப்பிக்கும்படி வேண்டிய ஆலோ

சனையை தேசாதிபதிக்கு வழங்கியது வரையிலும் மன்றக்குழுவிற்கு எடுத்துக்கூறினார்.

பிரதமர் — கனவான்களே! நான் இதுவரையும் நிலைமைகளில் இந்தநாட்டை ஒருகட்டுப்பாட்டிற்குக்கொண்டு வந்துள்ளேன் என்பதையும், கடந்த இரண்டுவாரமாக அரசாங்கத்தை கவிழ்த்துவிட முடியும் என்ற நம்பிக்கையில் தவறூன வழி நடத்துதலுக்கு உட்பட்டு நாட்டில் சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் மீறிய நாசகார சக்திகளை ஒரு கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வருவதில் என் அரசாங்கம் வெந்று கண்டுள்ளது என்பதையும் பெருமையோடு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

(பிரதமரின் இந்த உரையை பலத்த கைதட்டலுக்கிடையில் பாராளுமன்றக்குழு வரவேற்றது.)

கம்பஹா பிரதிநிதி எஸ். டி. பண்டாரநாயக்கா:- அரசாங்கம் தமிழரசுக்கட்சியை தடைசெய்தது உண்மையானால், என் அதற்கு அடுத்த நடவடிக்கையாக — இக்கட்சியின் தலைவர்கள் கைதுசெய்யப்படவில்லை — எதற்காக திரு. செல்வநாயகமும் கும்பஹா இன்னும் சிறைக்கம்பிகளின் பின் நில்லாது சுதந்திரமாக அவர்கள் விருப்பம் போல் நடமாடுகிறார்கள். இந்த அரசாங்கமானது பலவீனமானது என்று கருதும்படி நன்கு திட்டமிட்டுச் செயல்பட்ட தமிழரசுவாதி களை சரியான முறையில் இன்னும் கைதுசெய்யாமல்விட்டது இந்த அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்ட இழுக்கு. இது ஒரு பலவீனமான அரசாங்கம் என மற்றவர்கள் கணிக்கும்படி ஆயிற்று.

பிரதமர்:- தமிழரசுக்கட்சியினர் மட்டும் தான் அரசாங்கத்திற்கு எதிரான இந்த நடவடிக்கைகளுக்குப் பொறுப்பு என்று கூறிவிடமுடியாது இவைகளைவிட இன்னும் பல சக்திகளும் அரசாங்கத்திற்கு எதிராக வேலை செய்துள்ளன.

எஸ். டி. பண்டாரநாயக்கா:- யார் அவர்கள்? அவர்களின் பெயர்களை அறிவதற்கு எங்களுக்கும் உரிமையுண்டு. இது விடயமாக அரசாங்கப் பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளுடன் கலந்து ஆலோசித்து என் அவர்களுக்கு உண்மைகளை விளங்கவைக்கவில்லை.

பிரதமர்— (கோபமாக) இத்தகைய அவசரகால நிலைமையின்கீழ் ஓவ்வொரு பிரதிநிதிகளையும் சந்தித்து, அவர்களது

யைப் பெறுவது என்பது செயல்படுத்த முடியாத

எஸ். டி. பண்டாரநாயகா:- அந்த ஏனைய சக்திகள் யாவை? இத்தகவல்களையாளிடம் இருந்து அரசு பெற்றுக்கொண்டது? இந்த சக்திகள் அரசுக்கு எதிராக செயல்பட்டனவா?

பிரதமர்:- சில குறிப்பிட்ட விடயங்களை இச்சபையின் முன்பு நான் சமர்ப்பிக்க முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன். இவைகள் எக்காரணம் கொண்டும் இப்பொழுது பகிரங்கப் படுத்தப்பட்டார்கள். இச்சக்திகளிடம் இருந்து அரசாங்கம் தன்னை ப்பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டி மேற்கொண்ட இரகசிய நடவடிக்கைகள் பற்றியும் இப்பொது ஒன்றும் கூற முடியாது. சிறிதுகாலம் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள், பின்னர் இது சம்பந்தமான உண்மைகளை நான் நிட்சயமாக உங்கள் முன்பு சமர்ப்பிப்பேன். எனது இந்த நிலைமையை நீங்கள் நன்கு உணருவீர்கள் என நான் எதிர்பார்க்கிறேன். இந்த நிலைமைகள் சீராக்கப்பட்டதன்பின்னர் நடந்த உண்மைகள் அனைத்தையும் நீங்கள் அறிவீர்கள். அப்பொழுது நான் எடுத்துக்கொண்ட நடவடிக்கைகள் பற்றி நீங்கள் பாராட்டுவீர்கள்.

வெளிக்கூட பிரதிநிதி — பாணி இலங்கக்கோன்:- தமிழர் சத்தலைவர்களைக் கைதுசெய்யாமல் இருப்பதை நானும் அறிந்துகொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. இந்த அரசாங்கம் பெலவீனமானது என்று அவர்கள் கூறிக் கொண்டு திரிகிறார்கள். எங்களால் இந்த நாட்டை ஆட்சிசெய்ய முடியாவிட்டால் — நாங்கள் வெளியேறுவதே நல்லது. தமிழர்கள் எங்களுக்கு எதிராக வேலைசெய்கின்றனர். வெளிநாட்டு உதவிகளைக் கொண்டும் எங்களைக் கவிழ்ப்பதற்கும் சதிசெய்கின்றனர். நாளாடைவில் எங்களை அவர்கள் முற்றுக்கூடும் கவிழ்த்துவிடுவார்கள். இப்படியான ஒரு நிலைமை ஏற்படுவதற்கு முன்னர் தமிழர்கள் பிரச்சினை முற்றுமுழுதாகத் தீர்க்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சிங்களம் மட்டும் தான் இந்நாட்டிலே தொடர்ந்து நிலைபெறப்போகிறது. ஆகையால் அவர்களும், தொடர்ந்து இதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றே நான்கூறுகிறேன். இந்தத் தமிழர்களையிட்டு அரசாங்கம் மிகவும் தாராள மனப்பான்மையோடு நடந்திருக்கிறது. தமிழர்களுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்கத் தயங்கும் இந்த அரசாங்கத்தின் பெலவீனத்தைக்கண்டு சிங்கள-

மக்கள் ஒரு நகைப்புக்குரிய இனமாக இன்று கனகிருர்கள்.

பிரதமர்:- “தமிழரக வாதிகளும் வேறுபல சக்திகளும் ஒருங்கிணைந்து இந்த மத்திய அரசாங்கத்தை கவிழ்த்து வடக்கிலும் கீழ்க்கிலும் தனியான ஒரு நிர்வாகத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முனைந்தன என்பது முற்றிலும் உண்மை. ஆனால் அவற்றை நான் முறியடித்துவிட்டேன். இதுசம்பந்தமான அவர்கள் முயற்சிகள் முறியடிக்கப் பட்டுவிட்டன என்னுடைய இராணுவப்படைகள் இப்பொழுதுவடக்கிலும் கீழ்க்கிலும் நிலைகொண்டு உள்ளன. இத்த இரண்டு மாகாணங்களில் முறியடிக்கப் பட்டுவிட்டன என்னுடைய இராணுவத்தின் பலத்தைக் கொண்டு இனிமேல் அங்கு தனியானதோர் நிர்வாகத்தை அமைக்க முயலும் எந்த முயற்சியையும் எளிதாக முறியடிக்கும்படி பார்த்துக் கொள்வேன்.”

இதைத்தொடர்ந்து பல உறுப்பினர்கள் பின்வரும் வினாக்களை எழுப்பினர்.

“கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட அகதிகளை கூழக்கிற்கும் வடக்கிற்கும் நீங்கள் அனுப்பியதன்மூலம் இந்த அரசாங்கம் தமிழர்களின் கோரிக்கையான சமஷ்டி அமைப்புக்கு ஒப்புதல் அளித்து விட்டது என்று நாடுமுழுவதும் அவர்கள் தமபட்டம் அடித்துக் கொண்டு திரிகிறுர்கள். இதனால் ஏற்கனவே அங்கு சமஷ்டி அமைப்பு இருக்கின்றதோ என்று நாட்டுமக்கள் சந்தேகிக்கின்றனர்.

பிரதமர்:- இந்த நாட்டைப் பிரிப்பதற்கு நான் ஒரு போதும் சம்மதிக்கமாட்டேன். உண்மையில் நடந்தது என்ன வென்றால் இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட தமிழ்ப் பெண்களும், பிள்ளைகளும் ஏனையோரும் இங்குள்ள அதிருப்தியான, வசதியற்ற சூழலில் இருப்பதை விரும்பாதபடியால் அவர்களது சொந்த விருப்பத்தின்பேரிலேயே வடக்கிற்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். இதுதான் நடந்தது. இதனைச் செய்வதன் மூலம் சமஷ்டி அமைப்பையோ, தனிநாட்டையோ உருவாக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருந்தது கிடையாது.

ஸ்ரோதன். பா. உ: திரு. சாக்ரபாலன் கூரிய:- தமிழர்கள் இந்தப்பிரதேசங்களில் எங்கெல்லாம் வாழுகிறார்களோ அ

ஓம் தம் பஸ்த்தை அதிகரித்துக் கொண்டிருக்கிறார் நிலையைத் தொடர்ந்து அரசாங்கம் சகித்துக் கொண்டு போகின்றதா? சிங்களமக்கள் அவர்களால் நிர்மலமாக்கப்படும் நிலையில் இன்று தமிழர்கள் இருக்கிறார்கள்.

அம்பாந்தோட்டை பா. உ. ஸ்தமன் ராஜபக்ஷ:- அவர்களை அழியுங்கள்.

பிரதமர்:- அதைக் கூறுவது யார்? உண்மையாகவே தமிழர்கள் அழிக்கப்பட வேண்டியவர்கள் என்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்களா? இந்த அரசாங்கத்திற்கு அந்த எண்ணம் கிடையாது. ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணை மண்ந்து கொண்டிருக்கும் அம்பாந்தோட்டை உறுப்பினரிடமிருந்து இவ்வார்த்தைகள் வந்தது எனக்கு வியப்பாகவே இருக்கிறது!"

தொடர்ந்து பிரதமர் உரையாற்றுகையில் “இந்நாட்டை வதிவிடமாகக் கொண்ட ஒவ்வொரு குடிமகனும் சமாதானத் தோடும் ஒற்றுமையோடும் வாழுவேண்டும். நாமெல்லாம் சகோதரர்கள் என்று ஒருங்கிணைந்து வாழுவேண்டும் என்பதே எனது நோக்கம். நான் இந்நாட்டின் பிரதமர் என்னும் நிலையில் நின்று கூறுகின்றேன். இந்நோக்கத்திற்காக உழைக்கா விட்டால் நானெலூரு மனிதனுக்கே இருக்கமுடியாது. இப்பிரச்சினையில் என்கிந்தனைத்தீவிரமாக சடுப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் இவ்வேளாயிவேயே அரசாங்க பாரானுமன்றக் குழுவினர் தம் ஒத்துழைப்பையும் எனக்குத்தருவார்கள் என எதிர்பார்க்கிறேன். மேலும் வடக்கிலும் கிழக்கிலும் ஆலோசனை சபைகளை நான் நியமிக்க இருக்கிறேன். இதேசமயம் அரசாங்கம் விரும்பும்வரை அங்கு இராணுவம் இருக்கும்.

பாரானுமன்றக் குழுஉறைகள். ஆதாரம்

EMERGENCY 58
BY
TARZIE VITTACHI
PAGES 83,84,85,86.

இந்தப் பாரானுமன்ற அரசாங்கக் கட்சிக்குழுக்
நடைபெற்ற மறுநாள் யூன் 4-ம் திகதி தமிழரக்க
தலைவர்களும் தொண்டர்களும் கைது செய்யப்பட்டு
150 பேர் தடுப்புக்காவலில் வைக்கப்பட்டார்கள்.

இவையெல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்ட சம்பவங்கள்
தான். என்றாலும் தமிழன் ஆண்டாண்டு காலமும் மறக்கமுடியாத வரலாற்று ஓரவஞ்சினைகள் — எனவே தமிழன் தான் வாழும் தன் இன்மவாழ சிந்தித்துச் செயலாற்றவேண்டும் என்பதற்காக கொடுக்கப்பட்ட உண்மைச் சம்பவங்கள் இத்தகைய இன்னல்களைத் தமிழன் சிங்களப் பகுதிகளிலே அடைந்தபோது— அவன் அடைக்கலம் தேடி, புகவிடம் நாடி ஒடிவந்தது எல்லாம் வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களுக்குத் தான். ஏனென்றால் அதுதான் தமிழன் பிரதேசம், தமிழனுடைய நாடு, அங்குதான் தமிழன் பயமின்றி, பாதுகாப்பாக வாழுமுடியும் என்ற நம்பிக்கையில்.

ஆனால் இன்று அந்த நாடுகளும் திட்டமிட்ட சிங்களக் குடியேற்றத்தால் சிங்களவர்களிடம் பறிபோய்க் கொண்டிருக்கின்றன. எனவே தமிழா! தமிழன் சிந்திய இரத்தத்தை எண்ணிப்பார். மீண்டும் ஒரு முறை 58 போன்ற நிலை உருவாகினால், உன்நாடு உள்வசம் இல்லையானால், உன்நிலை உன்கதி என்ன? மாடிவீட்டு சோஷலிசம் பேசுகின்ற மந்திரி அடிமைகள் நீ மாண்ட தன்பின்னர்தான், அதுவும் சம்பிரதாயத்துக்காக ஒப்பாரி வைப்பார்கள், அல்லது தன்னஜமானர்களோடு சேர்ந்து நீமாண்டதுதான் முறை என்று கூறினாலும் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை எனவே சிந்தி — செயற்படு.

வாழுக தமிழ்! வாழுக தமிழ்ச்சழும்!

164. ४

カ
ト
リ
ム
ホ
リ

164.8

• देवदत्त
गोप्य देवदत्त
देवदत्त गोप्य

